

הטרוריסט, הוא צופה / ויסלבה שימבורסקה
מפולנית: רפי וייכרט

הפצצה תתפוצץ בבר באחת ועשרים בצהריים.
כעת רק אחת ושש עשרה.
אחדים עוד יספיקו להכנס,
אחדים לצאת.

הטרוריסט כבר חצה את הרחוב אל הצד השני.
המרחק הזה מגן עליו מכל רע.
ואיזו תצפית, כמו בקולנוע:

אישה במקטורן צהוב, היא נכנסת.
גבר במשקפים כהים, הוא יוצא.
בחורים בג'ינס, הם משוחחים.

אחת ושבע עשרה דקות וארבע שניות.
הנמוך הזה, הוא בר- מזל ועולה על קטבוע,
ואילו הגבוה נכנס פנימה.

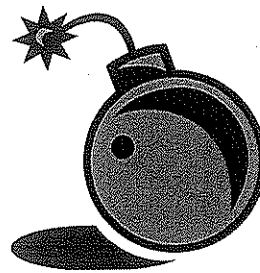
אחת ושבע עשרה וארבעים שניות
נערה, היא פוסעת וסרט ירוק בשערה,
אך האוטובוס מסתיר אותה פתאום.

אחת ושמונה עשרה.
הנערה, כבר איננה.
האם היא הייתה טיפשה ונכנסה, או לא.
את זה נראה כשיתחילו לפנות.
אחת ותשע עשרה.
איש, משום מה, לא נכנס.
לעומת זאת, אחד שמן וקירח יוצא,
כאילו מחפש דבר מה בכיסים.
הוא חוזר באחת ועשרים פחות עשר שניות
לקחת את כפפותיו האומללות.

עכשיו אחת ועשרים.
הזמן איך שהוא זוחל.
אולי כבר כעת.
עוד לא כעת.
כן, כעת.

הפצצה, היא מתפוצצת.

עלון מס' 1452 – 21/11/14

פתיח

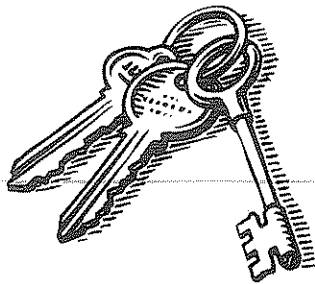
כאשר המוזה שורה על אשדות, התותחים לא צריכים לירות. תחושת האופוריה קיבלה ביטוי צורני בזכות כמות ענקית של דגלים תוצרת סין שניתלו בכל חלקה אשדותית טובה שיצרה תחושת חג שעדיין נמשכת. אשדותי ממוצע שתישאל, יגיד לך שהמופע היה אחד משיאיו של המקום ורק כמה ציניקנים ירימו גבה ולא יבינו על מה כל המהומה.

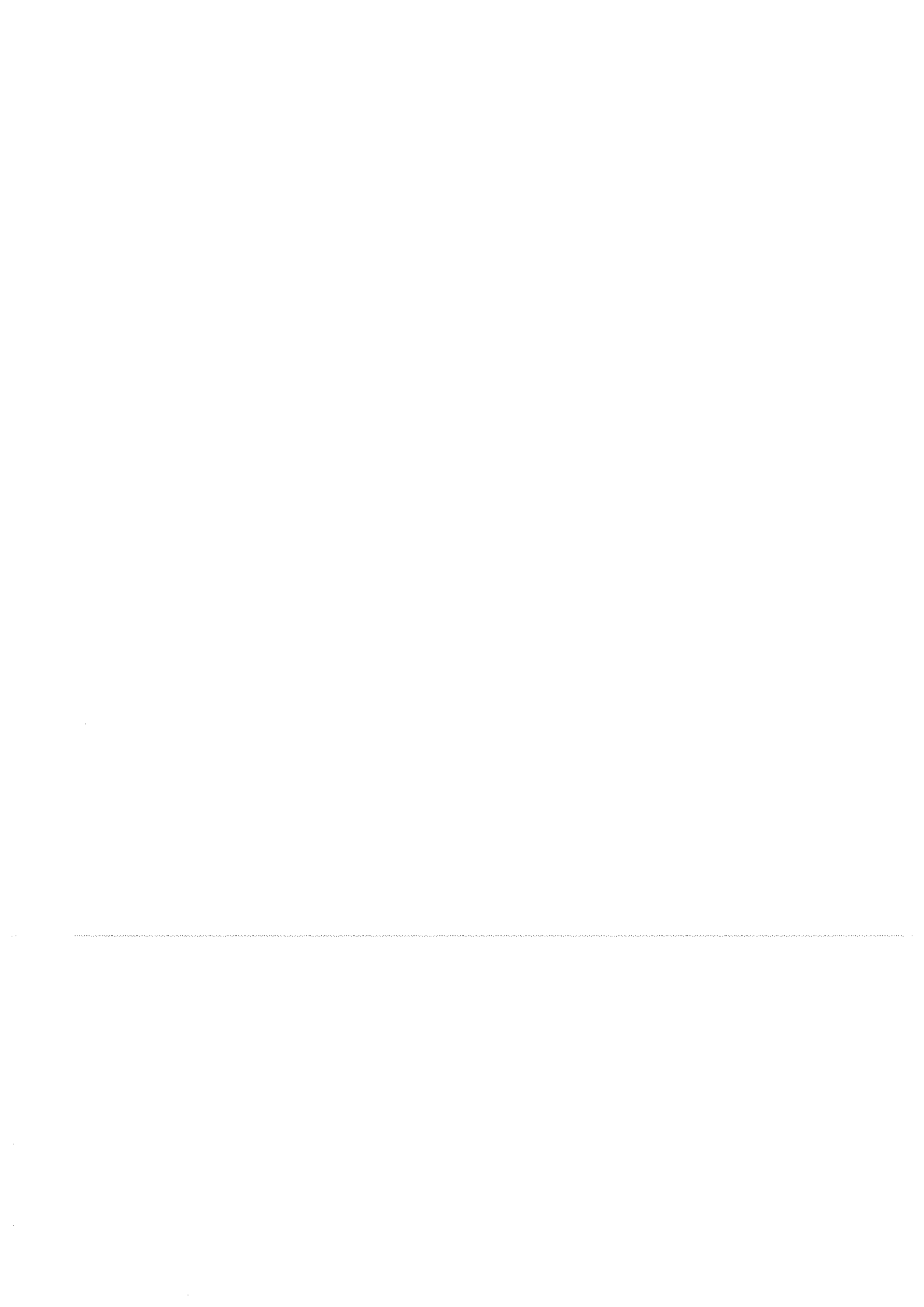
השבוע נכחתי באירוע שהתקיים בדגניה ב' שם ביקשו למחות על כוונתה של חברת המים הלאומית שלנו להטמין צינור ענק באדמת עמק הירדן על מנת לספק מים לשכנינו מירדן. הנושא צובר תאוצה וחלק מחברי דגניה כבר התנדבו להניח את כובד משקל גופם מתחת לטרקטורים, אם וכאשר יגיעו. יוסי ורדי סיפר שהאחרון שניסה לקחת מדגניה פיסת קרקע איבד טנק ולכן לא כדאי לאיש לנסות לערער על הנחישות שלנו, כאשר הפתרון המוצע הוא להוביל את המים המיועדים לירדן בתעלת הירדן עצמה עד נהריים, ומשם בצינור דרומה.

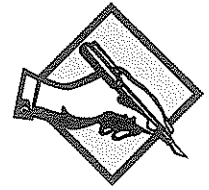
יוסי גם הזכיר שמי שמיישם את בפועל את מישנת ז'בוטינסקי של 'שתי גדות לירדן' הוא דווקא עמק הירדן 'המפאיניקי' שהירדן העובר בשטחו הוא ישראלי בשתי גדותיו.

שנהנה מחורף יפה וירוק!

אבנרן

מנהל הקהילה מדווח

בוועד ההנהלה הוחלט להקים צוות "תרבות חיים", כזה שנובע מערכי החיים שלנו. שיקבע נורמות אחידות העומדות בחוקי המדינה, על דרכי השיח בינינו, במטרה לבססה ואת הדרכים שאנו בוחרים להשתמש בהן על מנת לאכוף את "תרבות החיים" שלנו.

נפגשנו השבוע עם דובי שושני, החצרן שלנו, שוחחנו על הגדרת התפקיד שלו. ביקשנו ממנו להיות העין של הקהילה שלנו וגם מי שעושה ככל יכולתו למען ביסוסה של "תרבות החיים" שלנו. אנא שתפו עימו פעולה.

אני שמח עם הפרוייקט המשותף לילוגי ולחינוך החברתי במסגרת תכנית **FIRST LEGO League**.

מדובר ביוזמה ברוכה של ילוגי לשאת בעלותה של תכנית המיועדת לילדים בגילאי 9-14, תכנית עולמית לבניית רובוט אוטונומי באמצעות לגו. התחרות חושפת את הילדים לעולם של אתגרים הנדסיים, דמיון, ואפשרויות פעולה יצירתיות ומגוונות. את התכנית מלווים מדריכים שלנו באופן צמוד ומקצועי.

במסגרת הפעילות והתהליך, יכירו הילדים עקרונות מתמטיים ומדעים, יתמודדו עם אתגרים של בניה ועיצוב תכנת לגו, יפתחו חשיבה וילמדו להציג פתרון וגיבושו. הילדים ילמדו לעבוד בצוות, ויזכו להשתתף בתחרויות ארציות ואולי אף להגיע לתחרות עולמית (מקום ראשון ארצי).

עופר שרון, איש 'פלונטר', התנדב להוביל את התהליך ואיש הקשר עם גורמי התחרות יחד עם רועי בר-נוף (הורה) - מומחה לתוכנה שימש כמדריך מקצועי ואיתן פלג - מדריך ישיר של החניכים - שימש כמלווה צמוד. תודה לכם אנשים יקרים וברכותיי לילדים המצטרפים.

סוף בעמוד הבא

הדגלים עודם מתנופפים ברוח הקרירה, האהל והבמה פורקו, תערוכת מחזורי הבנים קופלה אל הארכיון ובלב נותרה גאווה. כתבנו, עדי ואני, מכתב תודה (בהמשכים). למעלה ממאה חברים (ועוד ילדים רבים) נטלו חלק במפעל זה - שיאה של שנת ה-90 שלנו. זו האמירה הכי משמעותית שלנו ליחד שלנו.

הסתיימה יציקתה של המדרכה המחברת את הקיבוץ וההרחבה, ולמרות שטרם דולקים האורות, זה מסוג המופעים שכאלו היו שם מאז ומעולם. כל כך ברור שזה המיקום המדוייק שלהם; וכבר עשרות זוגות אופניים נעים על השביל מדרום לצפון ומצפון לדרום. ויוצרים חוליה נוספת של חיבור. (יש לבדוק את תיפקודם של המחסומים שהוצבו מתוך דאגה לבטיחות הילדים המתפרצים אל הכביש מן השבילים המחברים).

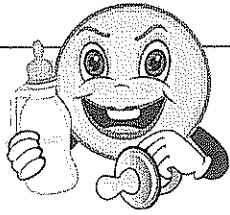
ביום ד' 12/11 המה חדר האוכל באנשים במסגרת ערב שאירחנו וארגן "מכון כנרת" ע"ש דן שומרון, לכבודו של דן שומרון בנם של טובה ואליהו שומרון, בן הקיבוץ. מבחינתנו, חוליה נוספת בחגיגות ה-90 שלנו. המסמלת את הימים בהם התיישבות וביטחון היו מלים נרדפות על כל המשתמע מכך.

"תרבות חיים". בוועד ההנהלה של האגודה הקהילתית, במועצת הקהילה עלה הנושא. על כולנו מוטלת האחריות להתנהג באופן ראוי, על כולנו מוטלת האחריות לקיים שית עם חברים שאינם נוהגים כך באופן מכבד.

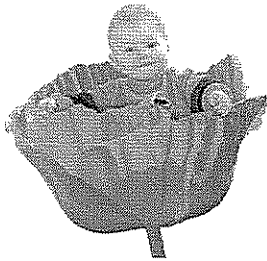
חברים העלו את נושא הבטיחות בשבילים - האופנועים/ טוסטוסים/ קלנועיות שחולפות על פנינו בנהיגה מסכנת,

את החנייה על המדרכות והכניסה אל קרבת הבתים בקיבוץ; על שבילים שאינם מיועדים לכך ולעתים גם על הדשא; את נושא הכלבים שאין אנו טורחים לאסוף את גלליהם בניילון על פי חוק וכמקובל בתרבויות אחרות; את נושא העזובה שיש המרשים לעצמם "לטפח" סביב ביתם; את הרעש שלעיתים אנו חורגים בעוצמתו.

מנהל הקהילה - סוף

מצא טוב
ללימור ויריב לוין
להולדת הבת - אביש
אחות ל - יובל, אייל ורט
מצא טוב למשפחה!

מצא טוב!
לחמי ויוסי להב
להולדת הנכד הבכור אמית
בן לאורלי ואבנר
נין לשרה קפאן
מצא טוב לכל המשפחה!

בשעה טובה
לפנימ האתאייסיט ומשפחותיהם
נאר סולפיין
חק נחמד
חן רשף
חזרו הביתה בשלום!

עוד יוזמה, של מיזם משותף - החינוך
החברתי ו-יבית אילי, משיקים פעילות
ספורטיבית חינוכית לילדים הצעירים בחינוך
החברתי. ברכותיי, והלוואי וירבו
במקומותינו....

ללא ספק אחד הכוכבים הזוהרים (אם לא
ה..) של 2014 בישוב שלנו היא הפעילות
לפיתוח הקהילה באמצעות התרבות,
בניצוחה של עדי גל. חלפה לה השנה - שנת
ה-90, אולם היעד המרכזי שגם חגיגות ה-90
היו כלי שרת להשגתו, נותר כשהיה - פיתוח
קהילתי, תחושת יחד של החברים באשדות
יעקב איחוד.

ברוח זו קיבל ועד ההנהלה החלטה להמשיך
בפיתוח הקהילתי באותו היקף בשנה הבאה
תוך העסקה מלאה של עדי. הכל במסגרת
תקציב האגודה הקהילתית ב-2105.

בטוח שמצפה לנו שנה עתירת פעילות.
מאמין שתיצור עוד שבילים מחברים בינינו.

דורון

מדי פעם, ערב חג משמח,
נראה ירח מלא מדריך
את כל פנסי הכדור בקיבוץ
כיצד מאירים מזדרכות.
להראות לחברים דרכם
להבחין ערים בין רע לרע,
להכיר באמת הבאה ממרחק
ועדכון קרוב על דרך ירושה.

א. חון

מועצת הקהילה

תיקונים ותוספות טלפונים

פרוטוקול מועצת קהילה 28.14

אישור פרוטוקול 27/14

מאושר.

יעדים 2015 - אושרו יעדי 2015 לקהילה כפי שהועלו בסדנת מועצת הקהילה.

צוות "תרבות חיים"

בוועד הנהלת "נוף אשדות" הוחלט על תחילת מהלך של נורמות התנהגות בישוב, הכולל בין השאר: נהיגה תקינה, רעש ועזובה בחצר הישוב.

מנהלת "תרבות דיור"

שאול ודורון ישבו עם דובי על הגדרת רחבה של תפקיד החצרן בישוב.

יוקם צוות "תרבות חיים" באחריות ועד ההנהלה של האגודה. חברים בו: שאול, ישראל ברקאי, דובי ש. ושתי חברות נוספות.

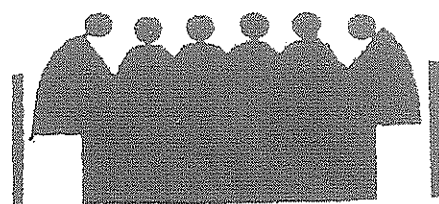
הוחלט – מאושר.

קליטה - האם לקלוט לחברות נקלטת ללא בן / בת הזוג? (בהשתתפות זהר יחיאלי)?

הוחלט: לקלוט לחברות זוג רק כאשר שני בני הזוג מעוניינים להתקבל.

משרת מנהל עסקי קהילה

מועצת הקהילה התבקשה לאשר את העסקת שאול לקדנציה נוספת באותם התנאים וקבעה כי מאחר ובאסיפה עבר נוהל הקדנציות, יש להביא את המשך כהונתו של שאול אלתר לקדנציה נוספת לאישור האסיפה.

דורון

שם	נייד
אלתר יניר	050-8652302
אוחנה אלון	052-2723119
אריאלי נועה	058-4456220
אוהב ציון דורון	050-2569591
אביעוז אלמוג	052-2696133
אקנין מאיר	050-4338882
ברקאי אילנה	058-7761466
ברון יפתח	054-4843308
דוד עידן	052-6189704
וולטינסקי משה	052-3864075
וייס בועז	053-7582726
יחיאלי ישי	058-6519150
ידידה צח	050-2154984
לוי רויטל	050-6890244
לוין יריב	054-3559030
לנדאו מיכל	050-2002929
לנדאו רועי	052-8818454
ניב רינה	054-4993560
נחום אפרת	052-3864265
ספיבק אפרת	054-4815814
קמרינסקי ירון	050-7290399
קמרינסקי קרן	052-9213390
קרני ענבל	050-6384198
רשף דן	053-4304456
רז נורית	052-5567100

מפרוטוקול ועד הנהלה 'נוף אשדות'

<p><u>מפרוטוקול ועד הנהלה נוף אשדות 12/14</u></p> <p><u>1. היקף פעילות פיתוח קהילתי ותרבות לשנת 2015</u> הוחלט - מאושר היקף תרבות שוטף כפי שהיה בשנת 2014 לתקציב 2015. התקציב יכלול מלוא עלות עבודה של רכות התרבות. בשים לב לשמירה על מסגרת התקציב הכולל של 2014.</p> <p><u>2. לקראת מפגש שלושת הוועדים</u> בתאריך 28/11 יתקיים מפגש של שלושת הוועדים: נוף אשדות, ועד מקומי, הנהלת אגודה שיתופית קיבוץ. במפגש תוצג תפיסת העל לניהול הישוב והסדרת היחסים בין הוועדים.</p> <p><u>3. תשלום גביית אגרת שירותים קהילתיים משוכרי דירות בהרחבה</u> - יופץ מכתב (נייר) לכל התושבים בישוב. - יישלח מכתב חיוב למי שמשכיר דירה (ובידיעתנו).</p> <p><u>4. התנהלות סביבתית</u> - יש להטמיע שיח תרבות. - יש להגדיר נורמות מקובלות ולאכוף. - יוקם צוות לטיפול בנושא שיכלול את: ישראל, ב., שאול, א., דובי, ש. ושתי חברות נוספות.</p>	<p><u>מפרוטוקול ועד הנהלה נוף אשדות 11.14</u></p> <p><u>1. אתר אשדות- כיצד מקדמים</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • האתר צריך להיות הערוץ המרכזי להעברת מידע. כיכר העיר. לא כל החברים התחברו אליו וכאלה שהתחברו לא כולם משתמשים בו. • הוצגה הגדרת מרכיבי תפקיד של "מקדם האתר". חובה שיהיה משוגע לדבר. החלטה: ועד הנהלה רואה בחיוב את קידום האתר. הועד מוכן למצוא מימון למקדם האתר. הדבר יפורסם בעלון ובאתר. הועד ממליץ לתקצב בתקציב 2015 <p><u>2. אישור תכנית מתחם פנאי</u> הוחלט - מאשרים הקצאה של 7,500 ₪ + מע"מ מתקציב 2014 לתכנון מתחם פנאי בצוות התכנון (מומלץ שיהיו החברים הבאים): משה אריאלי, שרה רוזנבלום, ברכה פונדק, ישראל ברקאי, ניב ברקן, עדי גל.</p> <p><u>3. תשלום תושבים עבור שרותי קהילתי "נוף אשדות"</u></p> <p>בהמשך לחוות דעת משפטית (של עו"ד ענבל זוסמן) המורה כי "האגודה רשאית לגבות תשלום ממי שעושה שימוש או שפוטנציאלית עשוי לעשות שימוש בשירותים שהיא נותנת, גם אם אינו חבר (היינו, תושבים)", ועד הנהלה מאשר לביצוע גביית תשלום מתושבים.</p> <p>האחריות על התשלום היא על המשכיר. חיילים (בני חברים) וסטודנטים (שוכרי דירות שמתגוררים בישוב במסגרת לימודיהם - יש לדייק עוד הגדרה זו) לא ישלמו תשלום עבור השירותים.</p> <p>תינתנה הנחות על בסיס אישי ע"י צוות שיוקם לצורך כך. "צוות הנחות". יש לתקצב בתקציב 2015 את סעיף ועדת הנחות.</p>
<p>רשם: גדי נחום ערך: דורון רוזנבלום – מנהל הקהילה אישר: ניב ליש – יו"ר ועד הנהלה</p>	<p>רשם: גדי נחום ערך: דורון</p>

יעדים לשנת הפעילות 2015

החלטת מועצת קהילה מתאריך 6/11/14

<p>ג. <u>ביטחון כלכלי סוציאלי לחברי הקיבוץ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • הגעה להחלטה ביחס לשיוך פירות נכסים. • הגעה להחלטה לגבי שיוך הדירות באשדות ולהסדרת הדיור תוך מתן פתרון הולם לאוכלוסיות השונות. • בחינת העלאת היעד הפנסיוני. <p>ד. <u>תכנית הקהילה / שירותים איכותיים/ ערבות הדדית</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • חתירה להגדלה של מקורות הקהילה באמצעות העלאת רווחי 'אגדה', העברת שכר הדירה צרכני ויצרני לקהילה. • חתירה לעמידה בתכנית הקהילה, למרות הצמצום, תוך עמידה במדרג השימושים. • בחינת השימוש בשירותי הקהילה ולאורו לגבש מדיניות תקצוב. • בחינת עומק הערבות ההדדית - הסבסוד ושאר הרכיבים בהתייחס להיטל האיזון. • בחינת יעוד וגובה מס הסי הקהילה. <p>ה. <u>מש"א</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • הקמת והפעלת צוות מש"א. • קביעת נהלים ברורים למדיניות העסקה ותנאי שכר של עובדים בקהילה וביאגדה. 	<p>א. <u>יצירת מארג חברתי הרמוני בקיבוץ וביישוב, איכות חיים ופיתוח גאות יחידה ושמחת המקום:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • המשך בניית היישוב והקהילה תוך שילוב כל רבדי האוכלוסייה באמצעות אירועי תרבות לאורך השנה. • הפעלת מערכת התרבות והחגים בקהילה, תוך העצמת הייחוד התרבותי של קהילת "נוף אשדות". • ריענון השורות בתחום התרבותי, קהילתי, הצמחה ורתימה של כוחות חדשים. • פיתוח הארכיון. • מימוש שותפות החינוך. • תחילת מימוש תכנית רב שנתית (במסגרת "מדרג שימושים") של שיפור תשתיות ושימור אתרים. • המשך פיתוח וטיפול רב שנתי של נוי חצר אשדות בהתאמה לתנאי הסביבה החדשים ולרוח היישוב. • הקמת "מינהלת תרבות דיור" לטיפול בהיבטים שונים של תרבות החיים בישוב. <p>ב. <u>צמיחה דמוגרפית באמצעות קליטה:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • עבודה שוטפת לקבלת וקליטת 10 משפחות בנוסף ל-7 המשפחות שהחלו תהליך של קליטה ב-2014 (כפוף להחלטה על שיוך הדירות שיאפשרו בנייה בקו הכחול). • הרחבת הקליטה אל מעגל הבנים שאינם באשדות. • אישור והכנת המצע לבנייה בקו הכחול לכשיתאפשר: השלמת תכנון 2 שכונות ראשונות לבנייה, הסדרת אופי הבנייה בכל שכונה, התקשרות עם מנהל פרויקט, תכנון תשתיות) • איוש דירות קליטה במבונים.
<ul style="list-style-type: none"> • הגדרת תנאי העסקה של חברי הקיבוץ העובדים בקהילה וביאגדה (תקנון עבודה). • קביעת מדיניות מוסכמת לגבי חלוקת בונוסים. <p>ערך: דורון</p>	

דברים לזכרו של דן שומרון ז"ל

דורון רוזנבלום

את החלטתו לסיים את חברותו בקיבוץ הוא מתאר כך:

"לבוא פעם בשבוע או שבועיים או לפעמים חודש, תלוי לפי המצב, לא נראה לי שזה באמת חבר קיבוץ אמיתי והחלטתי להעמיד עצמי במקום המדויק למרות שהיה לי קשה".

והוא מוסיף: "כלפיהם (כלפי הוריו - ד.ר.) הרגשתי קצת לא נוח למען האמת".

ביקשתי משאול ינאי, הארכיונאי שלנו, שימצא בין קטעי העיתונות הרבים בארכיון העוסקים בדן שומרון, קטעים העוסקים בהוויה הקיבוצית.

איני מכיר את דן שומרון, שעזב את אשדות, כך אני מבין, בשנות ה-70, כאשר אני הגעתי לקיבוץ.

אולם עיון בקטעים הללו, מצייר אדם שהוא תוצר התנועה הקיבוצית על מיטבה, שעיקר עשייתו נובעת מתחושה חדורה של שליחות, מעורבות והזדהות, תוך הבנת קריאת המפה של המציאות המשתנה, תוך חתירה לאמת.

בשנת ה-90 לאשדות, אני יכול לברך אותנו שהלואאי ויצמחו לנו בנים רבים כמותו.

דורון רוזנבלום

הוקרא בערב לזכרו של דן שנערך אצלנו בשבוע שעבר.

"לא מכבר התחילו ילדי המאוחד לענוד את" יונת השלום". האמנם שוחרים ילדים אלה שלום יותר מאיתנו? מדוע ילדים אשר התחנכו על אותם ערכים אשר אנו התחנכנו עליהם, יהיו שוחרים שלום יותר מאשר אנחנו? או שמא ענידת סמלים אלה באה בעקבות הזדהות עם הגוש שלקח לעצמו את המונופולין על השלום? ...מה מגוחך ומעציב לראות את הילדים בקיבוץ עונדים סמלים זרים!"

כך דן, בשנת 1952 והוא בן 15,

בן 23, הוא מספר בעלון על סמינר אודות הקיבוץ והוא כותב:

"לי אישית, הייתה מטרה – ניתוח אובייקטיבי של מהות הקיבוץ. ניתוח שתמיד טובע בים של סיסמאות, אשר לרוב אינן מתאימות כבר למציאות, ונראה שלפעמים גם אותם פוליטרוקים ... אינם מאמינים בכך בלב שלם...

ומעניין עד כמה יכולים אנשים הרחוקים מאיתנו ומהווי חיינו (אנשי האקדמיה שהוזמנו לשאת דברים בסמינר – ד.ר.) לראות ולהבין לאן מוליכים אותם השינויים ב-'רמת החיים' ובתפיסה הקיבוצית. האם זוהי רק התאמה למציאות המשתנה, או אולי גם נסיגה מערכי היסוד..."

השנה, 1960!

בשנת 1983, והוא בן 46 שנה, לאחר כ- 20 שנות שירות בצבא, קיימה עימו חנה זמר ראיון.

דן מספר כי עם שחרורו חזר לקיבוץ ל-3 שנים ושב אל הצבא, אל הצנחנים, עדיין כחבר קיבוץ.

על השירות הוא אמר:

"נראה לי שהחיים בקיבוץ אף פעם לא נתפסו כאיזה מקום פרנסה או רק בית, אלא זו צורת חיים שגרסה גם מעורבות רצינית במה שקורה במדינה בכלל. ברור שמעורבות כזו קשורה בהזדהות במה שעושים. זה לא סתם מתערבים אלא מרגישים שליחות וצורך".

בעיסקי קהילה

דודי שמש – לפני כחודש סגרנו את המערכת המרכזית. על פי התקנון אחזקת הדודים הינה באחריות הדירה, כאשר יוסי בן-פורת ואני נסייע כמיטב יכולתנו.

כל משפחה צריכה לשים במקום גלוי את תעודת האחריות בכדי לזכור, ואת פתקאות הברקוד הצמודים לתעודה של הדוד ובעת תקלה להתקשר כוכבית 9944. תוך זמן קצר מאד עונה מענה אנושי שיקבל את פרטי הדוד ויפעל לתיקון (מנסיון אישי, זה הולך מצויין ומהיר). על הדוד יש 8 שנים אחריות, על הקולט 5 שנים ועל הרכבת הדוד אחריות של שנתיים, כך שיש לכולנו מספיק זמן ללמוד את עבודת הדוד ואם צריך לטפל בתיקון, ללא עלות.

גזרות' מתוכננות לשנת הפעילות הבאה:

1. הגזרה המרכזית היא הפרטת תשלום אגרת הביוב למועצה האזורית – כל אחת מדירות הישוב (כולל בהרחבה) ישלמו על קוב מים לשימוש ביתי (לא כולל מים המיועדים לגינון) עוד 3.2 ₪ שיועברו למועצה האזורית לצורך אחזקת קווי הביוב מהיציאה מהישוב ועד למיקום ריכוז מי הביוב האזורי.
2. מחיר הנסיעה ברכב לרכב יועלה מ- 1.7 ₪ לק"מ ל- 1.85 ₪ לק"מ.
3. משרת נהג הבית תהיה רק פעמיים בשבוע וזה כולל הפקדת המתאות ענפים ופרטיים. הבאת תרופות מהמרפאה – שליחויות עבור ענפים שונים המעוניינים.
4. עליה מסויימת במחיר הכביסה.

שבת שלום,
שאול אלתר

כרגיל בתקופה זו מבצעים תחזית לסיום השנה ומתכננים את השנה הבאה – שנת 2015.

בנימה אישית – אחרי סיום חגיגות ה-90 ואחרי ערב מרגש ביותר כמחווה לפעילות הצבאית המיוחדת של דן שומרון ז"ל, ניתן לומר שזה בהחלט כבוד להיות אשדותי וכל החברים ותושבי היישוב החדשים והוותיקים יכולים, לדעתי, להרגיש גאווה.

שנת 2014 מתוכננת להסתיים על פי התכנית כאשר ישנם שני ענפים 'בעייתיים'.

חדר האוכל – העברת התפעול לינהראי הקטינה את הגרעון השנתי של הענף מ-150 אש"ח ל-50 אש"ח ירידה יפה מאד אבל לא מספקת. אנו נבצע התאמות מחיר (התייקרויות) בכדי לאזן את הענף ולהמשיך לאכול טוב לפחות כמו היום. בכדי להתאזן אנו צריכים למכור מנה ממוצעת ב- 28-30 ₪ נראה לי מחיר לא יקר לארוחה מלאה, כולל הגשה ותנאי אכילה טובים.

לקראת השנה הבאה בתכנית להקצות סכום כסף להשקעות לניראות ולנקיון של חדר-האוכל.

התחיל להפעיל את המטבח לצרכים חיצוניים מהקיבוץ - יניב ביטון מטבריה. יתכן שבשלב כלשהו נרכוש אצל יניב מזון גם לארוחות צהריים של הקיבוץ דבר שישפר מאד את טריות המזון ואולי גם את עלותו.

נוי – חריגה של עשרות אלפי שקלים בתקציב (הקיבוץ) שעיקר הכסף הושקע בכדי להוריק את הדשאים ולייפות את היישוב בכלל ובפרט לקראת חגיגות ה-90. ישנו שיפור במראה היישוב, אבל בהחלט אינו מספק. לקראת תקציב השנה הבאה ועם תוספות של שלושה רחובות מגוננים בהרחבה, נקבל החלטות חדשות, כנראה להוסיף ימי עבודה ועלויות של צוות הנוי.

תודה. חג ה-90.

"כל אחד הוא אור קטן ופולנו אור איתן", כך הכרזנו אשתקד בפתיחת חגיגות ה-90. רצינו חג שיביא לדי ביטוי את המקום המיוחד בו אשדות נמצאת - מתד ישוב ותיק, בעל היסטוריה עשירה ומסורת תרבותית ומאידך ישוב מתחדש, בבנייה, הכולל קהילה מגוונת של חברי קיבוץ, חברי אגודה, תושבים, בנים. מבוגרים וצעירים. רצינו ליצור מכל אלה אור איתן. זה מה שעמד לנגד עינינו בבניית החג עצמו. רבים לקחו חלק ביום החג ובהכנות לקראתו. מי שצפינו בהם מופיעים על הבמה (שרים, רוקדים ומשחקים), מי שהיו מאחורי הקלעים (הלבישו, שילחו, צבעו את התפאורה, תפרו את התלבושות, בנו אביזרים) ומי שבמשך שבועות רבים הכינו את הישוב כולו לחגיגה, על מרכיביה. תרומה חשובה ליצירת תחושת החג הייתה ללוגו אשדות 90, תערוכת ה-90 ב'בית גבריאל', לשיפור המראה של אשדות והחצר, לחקמת הגן הארכיאולוגי, לשיפוץ מגדל המים, חידוש וניקיון קיר 'בית קרפ', הארת הקיר והאסס, שלט כניסה לאשדות שבוצע ע"י החינוך החברתי, תליית הדגלים. אפילו לאוהל שנבנה בכורח מזג האוויר הייתה תרומה לאווירה כולה. שיא החגיגה הגיע ביום עצמו, ה-31/10. הישוב לבש חג, וכולנו חשנו חג בלב. אפילו ברכנו זה את זה בברכת "חג שמח". היום עצמו הלך והתעצם. החל מהעלייה לבית הקברות "בזכותם", עבור דרך תערוכת בני המחזורים לדורותיהם, דרך המפגש הבין אישי סביב דוכני המזון (יש מה לשפר), דרך הטקס המרגש, מכבד וממוקד, עבור למופע המרשים וכלה ב"בירה ונסירה עם שרה'לה שרון" שהיווה מקום מפגש והתפרקות האנרגיה בשירה ובריקודים ששנים לא נראו בחדר האוכל שלנו. כל כך הרבה אנשים היו שותפים בהצלחת כל מה שתיארנו כאן. ואנו אומרים לכולם, לכולכם, תודה ענקית, תודה רבה לכל אחד ואחת מכם על ההשקעה, הזמן והרצינות. בלעדיכם כל זה היה נשאר על שולחן התכנון.

מי ומי בעשייה:
לוגו אשדות 90: דני שיפר.
תערוכת אמנים: - הפקה ואוצרות: ברכה פונדק.
 - צוות הפקה: תרצה היימן, הדס קיים.
 - קטלוג דיגיטלי ועיצוב הזמנה: דני שיפר.
עיצוב הזמנה לחג ה-90: ירון חזן.
"בזכותם": שאול ינאי, רפי ב"ן, שרה'לה שרון.
תערוכת המחזורים: שאול ינאי, שרה'לה רוזנבלום.
מפגש סביב דוכני מזון: הפקה: אדמית פלג, אתי רון.
קפה ועוגה: רוני זיו, אורנית כרמל.
יין: שלומי הינדי, בועז וייס, שולי לוי, יגאל עשת, אריאלה פלטיני, אפרת ראובני.
חולצות: הדס אופיר, רבקה מנטל, חנה שושני.
בירה ונסירה עם שרה'לה שרון: ארד בן דוד, אורן ראובני, יותם בארי, יקיר סולפייך, שרה'לה שרון, ילדי חברת הילדים וצעירי אשדות.
אישורי הזמנות: מאיה אלתר, הלה ברקן.
אבטחה: צור גלעד.
חניות: מוישי מנטל.
טקס: הפקה: סמדר בן פורת. איתה פעלו: ברוריה שרון ולירון ראובני.
מופע מרכזי:
הפקה וניהול מוזיקלי: אלון אוחנה.
בימוי: חיים סולפייך.
תלבושות: סמדר ינאי ומלכה זאבי.
תפאורה: סקיצה - אלון אוחנה. צביעה: שי אורבך, דקל ערוסי, מאירה עשת.
אביזרים: נאור סולפייך, שרה רוזנבלום, עמר שני.
משלחות: חני אופיר, אורית סטולרו.
מלבישות: חנה מידלר, שני מלמוד.
איפור: נתי דביר, רויטל לוי.
לוגיסטיקה:
 - ארוחות למשתתפים: שי אורבך, סיון רוביו.
 - הגברה ותאורה בחזרות: נעם שוחט.
 - סידור כסאות באוהל ואיסופם: ילדי חברת הילדים.
 סוף בעמוד הבא

תודה. חג ה-90. סוף

ואיש לרעהו.

טלייח – אם שכחנו מי שהוא...

באהבה ובתודה גדולה -

עדי גל - פיתוח קהילה ותרבות
דורון רוזנבלום - מנהל קהילה

דורון קטן לדורון הגדול (הענק) על תרומתך לחג ה-90!

אהבים – הזמרים והרקדנים – דובי שושני

דובי שושני
31.10.14

שחקנים: ניצן איתן, הדסה אלטר, איסי בולוצקי, אורן ברגר, מוריה ברון, עמוס גל, אורי שיפר, איציק גל, יענקלה שרון, יגאל עשת, אורי גלעד, טניה גריבניקוב, עמליה דיין, שחק נחמד, אפרת ספיבק, גל פלג, שני פרידמן, קטיה קיים, שרהלה רוזנבלום, נטעלי רשף, אור פרח-גואטה, סער עידו, אהובה שטיינברג, אילנית פרץ-שדה ומיקה שיפר.

רקדנים: רינת זקצר, שרי אופיר, ניצן איתן, מוריה ברון, עידן ברון, בני בריסי, דורית ברנוף, אתי דוד, מיכל דוד, יאיר וינטרוב, ריקי וולטינסקי, נעמה חזיונה, ורוניקה, אלי משה חי, ישי יחיאל, זהר יחיאל, אודי כהן, דן כהן, נעם כהן, שחר לוי, עדן מאיה, איתן פלג, גל פלג, יובל פרידר, נעה פרידר, אורן ראובני, ירדן שיפר, מיקה שיפר, שרון שוחט, יואב שוחט, תמר שוחט, נייר שטייננוג.

זמרים: בארי אופיר, דוד אלטר, יונתן אלטר, רוחליה אמיתי, סמדר בן פורת, איה בקיש, עידן דוד, רנה הוימן, הילה סמלסון, מאירה עשת, רותם רוז, נעם שוחט, דובי שושני, ענת שטייננוג.

השתתפו ילדי כתות א-ז.

חלילנים בטקס: שרה בארי, אתיקה שיפר, רננה שיפר ושרה שרון

סקספונים – בארי פייקוב ויונתן שטיינדל.

גיטרה – יותם בארי

חשמל: יוסי בן פורת, שמוליק קוצ'וק.

פני החצר: דובי שושני. תליית שלטים: עמר בן נאים, אורן ראובני.

שיפוצ מגדל המים: תרומת לוג. ליווי: משה אריאלי.

תצוגה ארכיאולוגית: חגי ברון, מיכה סוסן, שמעון פרץ.

תודה:

עלון אשדות לחג ה-90 – לאבנר רון, אירית גל וברכה פונדק ולכל הכותבים!

אנו מבקשים להודות מאוד לשאול אלטר שידו בכל, בכל עת, עם כל הלב, לשאול ינאי שהביא את ניחוח הארכיון בכל מה שנדרש.

"בזכותם" – ערב חג ה-90 בבית הקברות

"בני אדם משונים מאד"

(מתוך שיר של נתן אלתרמן)

הם היו עלמים צעירים,
הן היו עלמות צעירות.
כעולים חדשים עם צרורות זעירים,
התהלכו ביהודה ובבקעת כנרות.
הם ארצה באו להיות חלוצים ראשונים.
וכל רואיהם אמרו עליהם:
איזה מן בני אדם משונים!
עולים ארצה,
אל ארץ ביצות ושממות.
באמת, בני אדם משונים מאד.
הם אמרו: אין זה די לדבר
על ציון ועל ארץ אבות.
כי צריך לסקל ולחפור באר
ולחרוש ולזרוע, צריך לעבוד.
אומרים ועושים, ויוצאים לעבוד.
באמת בני אדם משונים מאד.
הם אמרו, לא צריך שנרא
משודד ומצר ורודף.
יש לקום ולצאת לשמירה
על סוסה עם רובה על כתף.
זאת אמרו ועשו. בילל התנים
הם שמרו בלילות על שדות וגנים
וכל רואיהם אמרו עליהם:
איזה בני אדם משונים!
הם אמרו: נייסד קבוצה
ונהיה אנשים אחים
ובכל, משרוך נעל עד חולצה,
נתחלק בלבבות שמחים.
כך אמרו ונטו אהלים לבנים
ובגשר ואשדות התחילו חונים.
וכל רואיהם אמרו עליהם:
איזה מן בני אדם משונים!
מייסדים את קיבוץ אשדות
על איזה יסוד?
איך ידעו הם: בארץ תקום האומה
אם בארץ יהיו פועלים עבריים
ושומרים עבריים ועובדי אדמה.
הם אמרו: עם עברי פה ברבות השנים
יזרע ניר, יבנה עיר וסדנאות אמנים.
וכל רואיהם אמרו עליהם:
איזה מן בני אדם משונים!

היום בחג ה-90 אני צועדת על גשר החוצה
את מחסום הזמן. רסיסי חיים מלקטים בי
זיכרונות משדות חיי ממורשת הורי. חיינו
התנהלו לאורם של ערכים, עבודה, חברה
ערבות הדדית ותרבות שהובילו את אשדות
עד הלום בביסוס וגאווה. את מאחלת
לדורות הבאים: שימרו על המורשת.

נטע גרינבאום - דור שני

אשדות בת 90

עומדים אנו כאן, בבית העלמין
לחלוק כבוד והדר
לסבינו ולסבותינו – דור המייסדים
שהקימו גן-עדן בלב המדבר.

הגעתם לכאן בבודדים, בזוגות
ויצרתם קבוצה של אחדות
בניתן חברה שתמשך לדורות
עם גאווה, אמונה ורעות

ובימים של קושי ידעתם תמיד כי הבית הוא
הבסיס

ואת מה שיצקתם בחינוך הילדים
לא ישבור – לא מוקש, גם לא רסיס
אנו חוגגים היום יום הולדת 90 ואתם
הראשונים לברכה

ילדינו הצוחלים על מדרכות הקיבוץ – הם
סימן ההצלחה.

דור לדור נושא גאווה
דור לדור צרובי אהבה

דור לדור יודע כמה טוב
הבית שלנו – אשדות יעקב
אוהבים ומוקירים בשם דור הנכדים

אופיר קיים-ברומיל- דור שלישי.

סוף בעמוד הבא

בזכותם - סוף

דור רביעי – מה הוא אומר:

אני, ארבל נחמד, בת רוית ודוד נחמד, נכדתם של אירית ועמוס גל ונינתם של פרידה וצפי גולדברג, ממקימי ומייסדי הקיבוץ שחוגג היום 90.

סבא וסבתא רבא שלי הכירו והתאהבו בגשר ובלי לחכות לחתונה הקימו משפחה ונולדו להם שלושה ילדים. טופליה זיכרונו לברכה הבכור, עמוס, סבי שתפס לו מקום טוב באמצע ואיציק הקטן.

סבא תמיד מספר סיפורים אודות צבי, אביו, בעיקר על איזה אדם מדוייק, ישר ומלח הארץ הוא היה; על איך בשתי הידיים ולא עם הרבה אמצעים הוא היה שותף להקמת ובניית האימפריה שהיום שמה אשדות. אני, לצערי, לא זכיתי להכיר אותו. את סבתא פרידה, לעומת זאת, אני זוכרת בבירור; היא אמנם נפטרה כשהייתי צעירה אבל השאירה עלי את חותמה כמו שידעה לעשות עם כל אדם שפגשה. אשה חריפה, חזקה ודעתנית. אני עומדת היום, בתור דור רביעי למייסדים, וגאה להיות חלק מקיבוץ שהוא עדיין אימפריה; שמחה שזכיתי בחיים שיש לקיבוץ להציע. שמחה שגדלתי בסביבה הכי איכותית שיש.

אני מאחלת לאשדות לפחות עוד 90 שנה של חיי קהילה פוריים, שנמשיך להיות ערים זה לזה ונשמור על המסורת שאותה הנחילו לנו האנשים האמיצים שהגיעו לכאן ליישב את הארץ.

ארבל נחמד

תיקון טעות

בכתבה שלי בעלון חג ה-90 'בפרוס חג ה-90' ציינתי שהשינוי באורחות החיים בוצע בהובלתו של אריק ראובני בהיותו מזכיר.

לאחר בדיקה התברר לי שעוד במרץ 1998, בקדנציה של דורון כמזכיר ובהובלתו אושר בקלפי מסמך העקרונות שהוא שימש לאחר מכן כבסיס לחוברת (הצהובה) "שינוי אורחות החיים".

אני מודה לחברים שהעירו את תשומת ליבי לכך. ומוצא לנכון להתנצל בפני דורון ומבקש את סליחתו.

עודד גפני

הערב – 21/11/14

נפתחת השנה ה-37 של מועדון הזמר של עמק הירדן, עם שרה ל'ה שרון ותזמורתה –

בקיבוץ אפיקים, אולם 'לזכרם' בשעה 22.00

הנושא: "כלי נשיפה ומיתרים" – כלי נגינה.

הזמר הצעיר יואב שוחט ישיר עם נועם (אבא שלו) – בואו בהמוניכם לעודד ולשיר!

בת 90 פוקחת עין התובנות של דוד שיפר

המדרכה, אל תשכחו בבקשה לומר לו
תודה. אפילו בלב.
פשוט תודה.

דוד שיפר

מתוך שירים של ילדי 1936 גשר-אשדות

רחצה בירדן

טוב להשתובב בנהר
כשהמים מציצים צד הצוואר
וטוב לרחות בירדן,
יותר טוב, מאשר להתאבל על
הארון.

לשכב על הזרם, מה טוב ונעים,
ולהזרם סוחב אותנו כצאצאים.
ונצד הזרם אי אפשר לרחות,

אק אין צורק בלאת!
אפשר להתרחק מזרם המים
למקומות, אשר זרם שם אין
ובדרך זו לחזור למקום היציאה
המאודר על ידי ספיצים וצנפי
צרכה.

אפי

• במבט לאחור יכול להיות שכל הרעיון
היה קצת חסר סיכוי מלכתחילה.
להקים קיבוץ דווקא במקום הכי חם
בארץ? מקלחת משותפת? ואיך זה
בכלל עובד "כל אחד נותן לפי יכולתו
ומקבל לפי צרכיו"? היום היינו
אומרים עליהם שהם פשוט חיו
בסרט.

• יהודי חכם בשם אלברט איינשטיין
אמר פעם שרק מי שלוקח סיכון
והולך רחוק, מגלה עד כמה רחוק הוא
יכול להגיע. היום אנחנו חוגגים
תשעים שנה לרעיון הזה שהלך רחוק,
והרחוק עוד לפניו. רעיון שהתחילו
כמה אנשים חולמים שהיום כבר
גרים בשכונה המזרחית - זאת שצופה
לעבר הזיור והרי הגלעד - קצת חבל
שהם לא נמצאים כאן היום איתנו
לראות עד לאן הגענו. מעניין מה הם
היו אומרים על אשדות של היום.
האם הם היו מתפעלים מחדרי
האירוח ומהבתים בהרחבה, או אולי
מבכים את אובדנם של המאפיה,
הסנדלריה וחלוקת הסבון והסיגריות
במחסן הכללי?

• מחג המשק נשאר בעיקר החג. המשק
השתנה, האנשים השתנו; ואולי
בעצם חג המשק היה תמיד חג של
אנשים. כי חדר האוכל הוא סתם
בניין אם לא אוכלים בו אנשים,
ובריכת השחיה היא סתם בור מים
אם לא שוחים בה אנשים, ומדרכה
היא סתם צלקת בטון אם לא הולכים
בה. המשק הוא אנשים, המשק הוא
חברות וחברים, ילדים וקשישים.

• אמנם עכשיו זהו זמנכם שלכם -
אתם הצעירים - אבל הלב של אשדות,
אלה האנשים המבוגרים שכאן. זה
החג שלהם. הם והמשק צמחו וגדלו
ביחד ונתנו חיים אחד לשני. ועכשיו -
מגיע להם לנוח, להסתכל אחורה
בגאווה וליהנות מהחיים ומהנכדים.
אז אם תפגשו חבר מבוגר כזה על

משחק ה"אלף בית" - גירסת מתי עמלי*

<p>ז - קצר צביקה</p> <p>את האגדה על צביקה הוא עצמו יצר, בסנדלים הלך גם בשיא החורף כשקר. כשנצפה בירושלים בלבוש כחול בלתי מוכר, הוא תרץ, אני עם סתם עם שרוול קצר.</p> <p>ח - חנה זינגר</p> <p>באשדות איש לא התחרה במשמני גופה; תיקנה גרביים ונגסה בארוחה חטופה. אם היא אוכלת דיאטה למה היא כה גדולה?? כי היא אוכלת המון... דיאטה, אבא שלי גילה.</p> <p>ח - חדר המורים</p> <p>בבית הספר היה זה "קודש קודשים", נכנסו אליו רק המורות והמורים החדשים. אריק עם מכחול, זאבי עם נחש בחומר משמר, דיצה ומירליה עם מתברות, אורי פלג עם מסמר. הסתקרנו מה הם עושים שם, במה בוחשים, ולא ידענו, שהם סתם מרכלים ומקשקשים.</p> <p>ט - טוסיק</p> <p>זה התחיל עם תינוק, חביב ועירום, ה"טוסיק" שלו היה מתוק ואדום. האיבר כבר נקרא "ישבן" או פשוט "תחת", גם "עכוז" לא נשמע, כמו בדיחה לא מוצלחת. נשארנו עם סוף מוזר ומעט מסריח, הריח מהכלב, או ה"טוסיק" שלך מריח???</p> <p>י - יום העצמאות</p> <p>בחדר האוכל הישן, שקט הס על הבמה, רעש הבכי קורע את הדממה. רותי לביא את "מגש הכסף" מקריאה בלי לאות, אתריה המקהלה של ארליך שרים את "הרעות". רק אנחנו לא יודעים, אם לבכות בעצב הזיכרון, או לשמוח עם המדינה החוגגת בגאון.</p>	<p>א - "אליהו גילגליהו"</p> <p>צילה ואליהו כהן מאוד יעילים, ברגלי הריהוט בביתם, התקינו גלגלים, להקל עליהם את מלאכת השטיפה, לכן הרצפה בחדרם נקיה ויפה.</p> <p>ב - בית הילדים</p> <p>לארנב יש בית בין עצי הזית, גם לנו ילדי הקיבוץ- יש בית. לא סתם בית, בית הילדים. בו אנו גרים ובו אנו בוגרים. בבית הילדים הלינה משותפת, עבורי זאת חווית ילדות מטורפת.</p> <p>ג - גשר</p> <p>הישוב שקדם להתיישבות באשדות, מאז הפך למן תוספת שכזאת. בסיום כל סיפור כשהקהל לא צחק, "אצלנו בגשר זה היה יותר מוצלח"</p> <p>ד - דיין מיכל'ה</p> <p>מיכל'ה נגן אקורדיון מוכשר מאוד, בלעדיו לא ניתן היה לשיר או לרקוד. חמוש במשקפיו ניגן שעה או שעתיים, עד שהרוקדים הורה נפלו מהרגליים. ומספרים שטיפס בשביל הנחש למצדה, הוא ניגן וניגן כמו בהרקדה. ומי ששכח, ממש אותו אקורדיון, ניגן בערבי השירה של שרה'לה שרון.</p>
<p>כ - כתה</p> <p>לקיבוץ היה אוצר מילים מאוד מיוחד, בית ההורים נקרא חדר (כן רק חדר אחד). ולקבוצה בה גדלנו קראנו - כיתה, "הילדים מהכיתה" הם אנחנו, אני ואתה.</p> <p>המשך בעמוד הבא</p>	<p>ה - הדשא הצפוני או הדרומי</p> <p>כשתוכנן ונבנה באשדות הישוב, שני דשאי ענק היו הלב החשוב. כדי לא לבלבל את הציבור, נקראו הצפוני והדרומי, שיהיה ברור. הצפוני היה חביב עלינו הילדים בלי הגרב, שם שיחקנו כשהורנו אכלו ארוחת ערב.</p> <p>ו - ווי זמיר</p> <p>החברים באשדות באו מרוסיה ופולין הרחוקה, הרבה מילים באידיש שולבו בכל שיחה. לא ניתן לסיים סיפור שקרה בקיבוץ או בעיר, מבלי להיאנח בסוף: אוי "ווי זמיר".</p>

אלף, בית, גימל, דלת, - המשך...

ל - למת

מן מילת שאלה לשימוש יום יומי, משתמשים בה כולנו, את ואני. שייקה עם דודו ברק עשו מזה הון, עם "למה כובע" זכו במקום הראשון.

מ - מרנון

אצלי במשפחה כל השמות מתחילים באות "מס", אבא מנשה, אימא מרי ואחי מנחם. לי קוראים מתי, ו...פה נפלה טעות משונה, איך קראו לאחינו ארנון באות כל כך שונה. כדי לשמור על רצף ה"מ" נמצא הפתרון, כי מאז קראנו לו - מ ר נ ו ן.

נ - נעליים

בסנדלריה עם המכונה תופרים בעור, שמעון שרון, שולם חזן ויצחק מאור. מתאימים נעליים לכל ילד וילדה, פנינליה זוכה לנעל חדשה לפי מידה. ורק במקרה אחד אבא לפסל, שני צייר מוכשר, ושלישי- איש רוח, פילוסוף מוכר.

ס - סרט

בקץ על הדשא, מסך נתלה בחוץ, מולו נאספים כל ילדי הקיבוץ. מיד יוקרן הסרט, סרטון מצויר. חתול בשם מיקי ומאוס העכבר. צבי גולדברג מביא אתו את הבנים, להקרין לנו סרט עם חיוך על הפנים. עמוס ואיציק גלגלו את התרגום, למרות שממש לא הבינו בזה כלום.

ע - עץ הגמדים

במעגלי הטיול מחוץ לשוב, צמח אקליפטוס ענק, עץ מאוד חשוב. ליד העץ הגדול הקטנים עומדים, לכן נקרא בפי כל - עץ הגמדים.

פ - פרנץ בק פסיה קורן

במאפיה לוחט חום קיץ, קר בימי מטר, פרנץ בק ופסיה, אופים את הכיכר. שורות שורות, הנה החום ממריא, החברים כבר ממתנינים ללחם הטרי. מחכות גם הבחורות, אם ובת, אחריהם לאפות, עוגה ליום שבת.

צ - צריף שוודי

בחברת הילדים ישנם בתים בהם ישנים, וגם כמה צריפים שוודים, י ש נ י ס. הלן במחסן המטפלות, ומעבר לקיר, יובל ענבי תוקע בחצוצרה בחדרון המזכיר. גם אני זוכה לצריף משלי לצוור ולברדק, בו החבאנו מיץ אשכוליות לפני ש'אשד' פורק.

ק - קרפ

על הקיר של בית קרפ, עומדים על פיגום, אריק קורן והטברייני, מורחים טיח חום. הם מערבלים טיח בכל הצבעים, לפני שהוא יתייבש, מהר להשלים. "משפחה", "דייג", מראות של קיבוץ, כך ראה אריק את החיים מבחוץ. היום בחלוף 55 שנה, כשהצויר נוקה ומורק, אפשר להתרשם ולהבין שזה לא סרק. באשדות צמחו אומנים מוכשרים, שטריכמן שגידל את אריק, ודור ממשיכים.

ר - רופא וחולה

בכתה א' שאלו אותי: כשתגדל, מה תרצה להיות? דוליטל – השבתי, רופא לנשים או לחיות. וכדי להבטיח שיש לי כשרון לזה, עם הבנות ירדתי למקלט והמחזנו מחזה. הבנות היו ה"חולות" ואני הייתי ה"רופא". ואם כולן בבוא העת, ילדו בלי תקלה, זה רק סימן שהייתי ממש "רופא" נפלא.

ש - שרה

באשדות היו הרבה שרות: גלי, ויכה, זידלר שפירא, גם שרה מהגר, אך מכל השרות, את שרה ברקאי ואלתר אני הכי זוכר. איך ישבנו במקלט, יובל עם השרה שלו ואני עם השרה שלי, אני שיחקתי בשערה, והיא נגנה בחלילית.

סוף בעמוד הבא

אלף, בית, גימל, דלת, - המשך...

מכרז דירות – צוות איוש דירות תאריך סגירת ההרשמה – 1/12/2014

להלן פירוט הדירות המוצעות למכרז:

1. דירת אתי רון בית 28/5
 2. דירת דו דיור בקומה תחתונה - בית 3+4 / 15
- המכרז הינו מיידי, אך הבית ימסר למשפחה הזוכה רק בתחילת אוקטובר 2015
- הרשמה למכרז ניתן להגיש בכתב או במייל zohar@ashdot.org.il לזהר 050-8651915

חברי הצוות החדש שאושר בקלפי:
 דורון רוזנבלום
 ברכה זולטי
 גל מלמוד
 אופיר קיים
 ניצן ראובני
 זוהר יחיאלי

מוזמנים לפנות -

לשאלות ובקשות בכל עת,

בברכה, צוות איוש דירות.

ת - תשעים לאשדות - תם ולא נשלם
 וכדי לשמור את המתח בסיפור,
 אשאיר את השיר בלתי גמור,
 רק אזכיר כמה אני שמח להודות,
 גם אני נולדתי באשדות.

מתי עמלי

נכתב למפגש בסוכה של הניה שפירא סוכות
 תשע"ה, 14 לאוקטובר 2014 בהשראת חגיגות
 תשעים לאשדות יעקב.

* מתי עמלי הוא בן אשדות, צלם מחונן ועורך עלון
 אשדות בשנות בשבעים.

ולדי עשר 1936 כותבים שירים

שיר לנאנה

קדלמיה רדיו ישנו
 הרדיו מוציא מאד
 מהצולמס הדדול
 מודיע ידיעות.
 ואתמול הרדיו
 שמו נפלאות
 שמו נאננות והקראות
 ולנאנה של בטחובן
 עצמתי את ציני
 וראיתי נפלאות בדמיוני:

בסך הדול הרבה עצים ופרחים שונים ושם
 היתה כמה קטנה וצליה היו מצוינים,
 מנאנים ורוקדים. והריקוד היה יפה מאד,
 וצוד דברים הרבה שם ראיתי אפל אני לא
 יכולה לספר אותם.
 מרים

הקצרים שלי ועל אחריותי

חמישה ארועים שריגשו אותי בשבועות האחרונים:

ארוע מרכזי באשדות. ומבין הברכות ברכתו המקסימה של דוד שיפר מפי אביו, אורי, הטקס שבנתה **סמדד בן פורת** בכל מאודה, גרם לי התרגשות גדולה, ועל אף שנבלע בתוך מהומת ההתחלה של הערב המרכזי, בעבורי הוא היה לב הערב.

הספר **"חצי חליל" / מוקי צור**: הקריאה בספר זה היא לי חוויה מרגשת מעשירה ומאתגרת. הספר הוא מעין אוטוביוגרפיה או כמו שמוקי כותב: **"הפעם החלטתי לספר את עצמי"**. אני חושבת שאעניק את הספר מתנה לכל ילדי.

המופע "יש לי כוח" שהתקיים ביום ראשון לכל תלמידי "מול גלעד" יחד עם "כישורי חיים" ובנוכחות למעלה מ-400 איש.

על הבמה עומד איש בעל כוח פיזי יוצא דופן שבעזרתו הוא מושך את תשומת לב של הילדים והבוגרים, כדי לספר בהומור ובכאב את הסיפור על ילד חלש, דחוי ובעל דימוי עצמי 'מתחת לאפס', שהצליח להתגבר ולהעמיד את כל אלה שאמרו לו "אתה לא יכול" על טעותם. הסיפור שלו!!!

חוויה עוצמתית! בפשטות, בנועם, עם חיוך שובה לב וגם דמעות מעביר גיון פריטיקין לכל ילדה וילד, נערים ומבוגרים, את המסר: **"יש לי כוח"** בגוף ובנפש.

אני נשארת עם גרון חנוק מהתרגשות.

שבת שלום

שיהיה לנו הכוח להיות בטוב

ברוריה

"בזכותם" בבית הקברות: בזכותה של **שרה'לה שרון** שקראה לעלות לבית הקברות בצהרי יום שישי של חג ה-90. שם נערך טקס בלתי רגיל: **נטע גרינבוים** נציגת הבנים של מקימי אשדות, **אופיר קיים** נציג הנכדים של הראשונים **וארבל נחמד** נציגת הנינים; שלושתם נשאו דברים בזכותם של אלה שאינם כאן על פני האדמה, כל אחד מנקודת מבטו ומעולמו.

ואז כולנו לקחנו כמה פרחים לשים על קברי הקרובים לנו, ועוד כמה פרחים כדי לשים על קבריהם של החברות והחברים, ילדים ונערים שאין להם משפחות באשדות. (רעיון של שרה'לה). המחזה שהתרחש היה מהמם-אנשים התהלכו בין הקברים וקראו בשמות חברים שעל קברם ביקשו להניח פרח; שאלנו אחד את השני אם נתקלו בקברים של זה או זה, ובחלל בית הקברות נשמעו שמות של כאלה, ששנים ארוכות איש לא פקד את קברם. והנה: אנחנו זוכרים.

"תערוכת יוצרים 90": כמו שחגים ומועדים הם הפוגות בשגרת ימי השנה, כך הפתיחה והתערוכה עצמה, הם אירוע שעצר את שיגרת השנים שלנו בעוצמתו ובייחודו. תודה אישית ממני לכל מי שיש לו חלק בעשייה הזאת.

תודה מיוחדת ממני ומיואב **למשה עדזי** שטרח על מסגרות התמונות של שמעון שרון-בידי האמן שלו - במסירות ובמשך שעות-כדי שתהיינה ראויות להתלות ב"תערוכת יוצרים 90".

תשובתו של משה לבקשתי שייחב אותנו: **"זאת תרומתי לחג ה-90 באהבה"**.

טקס הפתיחה של הערב המרכזי חג ה-90, לבמה עלו נציגים של כל מחזורי הבנים, והותיקים שקשרו את חייהם באשדות, בשורה הראשונה של הקהל, מקום של כבוד, ישבו החברים שהעליה לבמה קשה עליהם, וברקע השירים ה"אשדותיים" מפי זמרי המקהלות של אשדות לדורותיה. ולסיום שרו העומדים על הבמה את **"שורו הביטו וראו"** ו-"צדקתם הבונים", שירים שליוו כל

עושים קהילה

כבר 90 שנה באשדות - כמו סיכום

אשדות יעקב איחוד - ישוב בן תשעים. חיים בו יחד חברי קיבוץ, תושבי ההרחבה ותושבים בקיבוץ. מבוגרים, צעירים, חיילים, ילדים ותינוקות. בנים שחזרו וישוב גדול ומגוון.

אנחנו מקיימים פעילות קהילתית לאורך השנה: חגים, טיולים וקבוצות עניין שונות, מתוך רצון ליצור קהילה מגובשת בעלת זהות משותפת שיש בה תחושה של יחד ושייכות.

אשדות יעקב איחוד - כאן בונים, ישוב

התרגשות חגיגית

מדובר בשנה שלמה של אירועים, חגים, יום האישה, יום הגבר, טיולי שבת ויחד עם זה השבוע האחרון שלפני המופע העלה את ההתרגשות לשיאים חדשים

זה התחיל בטקס היפה לפתיחת **תערוכת אמני אשדות** לדורותיהם – עליו כבר נכתב בהרחבה בעלון הקודם.

זה התעצם עם **הדגלים** שנתלו בעשרות בכל רחבי הקיבוץ. **ניקוי החצר**, **ניקוי הקיר** של בית קרפ וסידור התאורה בקיר הזה.

זה גדל עם בניית **הבמה** הגדולה, התחזק עם בניית **האווהל הענק** והחזרות הגנרליות.

זה התגבר עם **תמונות המחזורים** שהוצגו על הדשא שבין חדר האוכל לכל-בו ומשכו קהל רב.

והמשיך להתגבר בטקס מרגש ומכובד - **"בזכותם"** שהתקיים בבית הקברות ונתן כבוד למי שהקימו ולא יוכלו להשתתף.

זה ירד, אם לא לומר נפל בחלק של **האופל**. אך טיפס חזר לגובה והמשיך להתרומם בערב המרכזי שנפתח בטקס מרשים ומכבד שבו הועלו נציגי המחזורים לדורותיהם ובמופע ה-90 הצבעוני, ורב המשתתפים.

והגיע לשיא (במקור נכתבה מילה אחרת, "משמרת הצניעות" שינתה אותה למילה שיא) בערב **צידה ונשירה**.

בניגוד למנהגי, ברשימה זו לא יופיעו **שמות השותפים לאירועים הנ"ל**. יש לי את הרשימה מופיעים בה 121 (מאה עשרים ואחת) שמות. אני מעביר אותה למערכת, אם ירצו יפרסמו אם לא, אפשר לקבל אותה אצל עדי או ... אצלי.

וואו!

זו הייתה התגובה של רוב הצופים במופע המרכזי של ה-90. מופע שנתן כבוד להיסטוריה אבל לא נשאר רק שם אלא גם דיבר על ההווה – הישוב המתחדש וגם על העתיד. נציגים מכל קשת הגרים בקיבוץ השתתפו באירוע: חברים, אנשי הרחבה, תושבים וילדיהם של כל אלה. זה היה אירוע של כולנו! אירוע מקצועי עם רמה גבוהה של ריקודים, שירה, מוזיקה, משחק, תאורה והגברה.

ומה אמרו המשתתפים?

שלושה חודשים עבדו משתתפי האירוע המרכזי שהתחלקו לשלוש קבוצות: שחקנים, רקדנים, זמרים.

מעניין מה הם אומרים על האירוע הזה, איך הם הרגישו תוך כדי ובסוף שלושת החודשים אני מביא בפניכם הצצה קטנה אל אפליקציית התקשורת ה-WhatsApp שהייתה בן הזמרים לבין עצמם ובין הרקדנים לבין עצמם. מאות התכתבויות היו בקבוצות האלה במשך שלושת חודשי החזרות, רובם, הודיעו על חזרות ומפגשים אבל היו גם השתפכויות בעיקר לקראת המופע ואחריו. מכיוון שלא ביקשתי רשות מהמשתתפים אני מביא את התגובות ללא שמות

ה-WhatsApp של קבוצת הזמרים

27.10.14 (4 ימים לפני ההופעה)

א: "חברים יקרים ואהובים... לא יודעת מה אעשה בלעדיכם כשתיגמרנה החזרות... כל כך נהנית".

31.10.14 (יום ההופעה שהוא גם יום הולדת של ר.)

קיבלה הרבה ברכות מהקבוצה וכתבה: "אתם מקסימים כולכם. כיף לגור בקיבוץ כזה עם כל כך הרבה אנשים מקסימים. כף שעשינו את התהליך הזה יחד בתודשים האחרונים. תודה רבה ונשיקות לכולכם".

המשך בעמוד הבא

סיכום המופע המרכזי - המשך

ה-WhatsApp של קבוצת שחקני המופע?

20.10.14

(אחד עשר ימים לפני המופע) כותב חיים הבמאי: "לכל שחקני המופע. רגע לפני הסוף רוצה להגיד לכם שאני מאד מעריך ומכבד אתכם. מחמם את הלב שיש אנשים כמוכם. כבוד גדול היה לי לעבוד איתכם. אוהב ומעריך אתכם מאד

ה' עונה: וואוו כמה אני (חושבת שכולנו) רוצה להגיד לך תודה. הכל היה ב"איזי". היה לי כף לבוא לחזרות ומעריכה מאד את ההשקעה והמאמץ שלך. עכשיו צריך להיכנס למוד של פול ווליום על מנת שהערב הזה ייזכר לעוד הרבה שנים. תודה לך"

א' מגיב: "אכן כיף גדול לקחת חלק במופע ה-90, עוד לא מסכמים... עוד לומדים את הטקסט ואת תנועות ריקוד ה"פלאשמוב". שיהיה לכולנו בהצלחה."

30.10.14 (יום לפני המופע)

כותב חיים, רגע לפני: "לאורן, נטעלי, מיקה, אהובה, אפרת, גל, איסי, מוריה, שרה'לה, אילנית, עמליה, טניה, קטיה, עמוס, הדסה, שני, סער, ניצן, אור, רוצה להגיד לכם תודה. תודה על התקופה שעברנו ביחד, זאת הייתה חוויה מדהימה. תודה על הרצינות שלכם. תודה על יכולת המשחק שלכם, תודה על הזמן, תודה על מי שאתם, בזכותכם יש מופע ענק. תודה על החברות שנוצרה, אתם נהדרים, אני אוהב אתכם מאד מאד. אין כמו אשדות יעקב איחוד, להתראות בחזרה הגנרלית"

א' מגיבה: חיים תודה לך על ההשקעה, הסבלנות והחברות. היה כף גדול והתוצרים שלנו מדהימים. ראינו צדדים אחרים של אנשים וזה חשוב מאד.

ש': "מצטרפת לכל הרגשות והחברות – זה מה שחשוב. עושה הכל למה שאנחנו, חיבוקים."

הסוף בעמוד הבא

(שעה לפני ההופעה) כותבת ה': "רגע לפני שמתחיל ובעצם... לפני שנגמר, רוצה לומר תודה על ההזדמנות והזכות שניתנה לי להיכנס ל"הרד קור" של אשדות בשבוע הראשון להצטרפותנו. באתי בשביל הקטע... נשארתי בזכות החוויה!!! מאחלת לכולנו כיף הערב והמשך שיתוף פעולה בהמשך"

(10 דקות אחרי ההופעה)

כותבת א': "איזו התרגשות... חבל על הזמן... האדרנלין בטרופ. היה כיף אדיר. ולדעתי היינו מעולים!!!"

1.11.14 (למחרת ההופעה. בוקר)

כותבת ע': "זהו נגמר... עד הפעם ה... באה. היה גדול, היה כף, מלא אנרגיות מעולות. המשך שבת גשומה וזורמת"

(צהריים) כותב א': "רגע לפני שיסגרו את הקבוצה ונמשיך הלאה, שני דברים: דבר ראשון, בואו ניפגש להרמת כוסות. נהנה פעם אחרונה במסגרת הזו, אחד מחברת חברו. כל אחד יביא משהו... לא כל דבר צריך לחייב את הקהילה..."

דבר שני, אני מזמין אתכם להרים את הכפפה שזרקתי לכם במשך החזרות: קבוצת שירה שנפגשת ליהנות מלשיר, כמו חוג כזה. אפשר, כמובן וכדאי לרתום את זה לאירועים התרבותיים של הקהילה. מה אתם אומרים?"

2.11.14

ר': "אני עדיין בהיי... לא מצליחה לצאת מזה. פעם אחרונה שעמדתי על במה היה בכיתה זו בשנת בר המצווה. הפתעתי את עצמי בגדול!! בואו ננסה להמשיך להיפגש פעם בחודש, כולנו ובלי תירוצים."

15.11.14

ר': "חמודים... נראה כאילו עברה חצי שנה מאז המופע... בדיוק אתמול ישבתי בחוף והרצתי את כל הסרטונים של החזרות שצילמנו."

א': מגיבה: "טוב אז מתחילים להתארגן לחזרות לחנוכה?"

סיכום המופע המרכזי - המשך

<p>1.11.14 חיים: "בוקר טוב. מה שלומכם? אתמול, הייתם נפלאים".</p> <p>ה': "מה שלומך? היה נהדר! המון אנרגיות נפלאות. הקהל מאד נהנה ופירגן. אז נכון, אנחנו הוצאנו מהכוח אל הפועל אבל הכל בזכותך!! כבוד!! עשית עבודה מדהימה. עובדה, אנחנו והיינו ממושמצים והתוצאה מדהימה. אז שוב תודה לך".</p> <p>א': "באמת שהיה כף גדול עם אנרגיות מטורפות ושמחה גדולה ואמיתית. תודה לך חיים שהיית מנטור לאורך כל הדרך... ניפגש בהמשך".</p> <p>ע': "היה כיף זאת כבר קלישאה אבל היא נכונה לגמרי. למרות שאני וא', כהרגלנו שחחנו קטעים, ההצגה זרמה ודפקה כמו שעון. קש היום לעבור במדרכות אשדות יעקב מבלי לקבל ברכות על הביצועים. תודה לכל המשתתפים ולכל מי שהביא את הערב המהנה הזה למה שהיה".</p> <p>ש': "חברי השחקנים, היה מסע מקסים – המסע המשותף שלנו בדרך לערב המהנה הזה. היה לנו מנטור שהוציא מאיתנו את המיטב. תודה, תודה! אנרגיה נפלאה שורה עלינו, יש המשך – אדוות של אושר, תחושה מקסימה. חיבוקים לכולם.</p> <p>א': "כל אחד יחיד ומיוחד וכקבוצה אנחנו אף יותר, עוד ניפגש, היה כיף ביחד, לפני וכמובן במהלך המופע. תודה מיוחדת לך חיים.</p>	<p>30.10.14 (אחרי החזרה) א': "היה כף אמיתי בהצלחה מחר לכולנו. ואם נתבלבל, שנעשה זאת בחן ובביטחון"</p> <p>ה' מגיבה: "מה שמטריד אותי זה... מה נעשה בשבוע הבא???"</p> <p>א' עונה: "אפשר להמשיך להיפגש במתכונת אחרת"</p> <p>31.10.14 (יום המופע) א': "בוקר טוב לכל משתתפי המופע. הערב תנשמו ברוגע... תחשבו חיובי... ושיהיה בכף"</p> <p>ש: "נושמים ברוגע... אשדות לובשת חג, כמה כף לנו, בהצלחה"</p> <p>נ: "וזה הרגע הנה באה השעה, מה תביא איתה הרוח מה ימיס את הדממה... בהצלחה לכולנו"</p> <p>(22:30 אחרי המופע) א'. היה כל כך כיף תודה</p> <p>א' אחרת (22:44): "היה פיגוץ, מדהים, פיצוץ וכף אדיר עם כולכם!! תודה</p> <p>א' אחר (22:51): היה כף גדול והתרגשות גדולה לקחת חלק איתכם במופע ייחודי שקורה, כנראה, פעם ב-90 שנה. תודה על הפרגון ועל כל מה שמסביב. שנתראה בקרוב ורק בשמחות.</p>
<p>הציץ ורשם: יונתן אלטר</p>	<p>עדי גל (22:55): הייתם פשוט מעולים, תודה רבה לכל אחת ואחד מכם על הזמן, המחויבות והרצינות. היה פשוט נפלא!</p> <p>מ' (22:55): "סגרו לנו את קיסריה בשישי הבא"</p>

ארכיון אשדות יעקב איחוד מדווח על:
לידתה של נטע גרינבאום (ענבי)

הלידה. לאכזבתי, פוסק הרופא שבדוק אותי: מועד הלידה לא קרוב עדיין. כדאי לך לחזור הביתה או להצטרף אל הנשים המחכות ללידה וגרות כאן בצריף. אני חוששת לחזור הביתה. הנסיעה ברכבת מעפולה לגשר כרוכה בסיכון. בתחנת הרכבת בבית-שאן הערבים מיידים אבנים לתוך הקרונות. האפשרות להישאר בעפולה ולגור בצריף בצפיפות עם ערב-רב של נשים, גם היא לא מתקבלת על דעתי. שיקול דעת מהיר, מעשי ונכון ביותר, הנחה אותי אל המשפחה בעין חרוד, שם גרים הורי, אחי, אשתו ושלושת ילדיהם. הנסיעה ברכבת מעפולה לעין חרוד קצרה ופחות מסוכנת. ללא מחשבה נוספת אני נוסעת לעין חרוד. זמן ההמתנה בחיק המשפחה עובר עליי בנעימים, בהנאה ובאהבה. לאחר עשרה ימים מתחילים צירים. האח, זאב, רותם זוג פרדות לעגלת עץ, מרפד מעט את ספסל העץ ויוצא אתי לבית החולים בעפולה. גלגלי העץ של העגלה חורקים, מקפצים על האבנים ללא רחמים. הטלטולים החזקים גוברים על הכאבים ובוודאי גם מזרזים את הלידה. אני מגיעה לבית החולים הישר לחדר לידה.

בשעה טובה ומאושרת בתי מגיחה לאוויר העולם. תינוקת מושלמת. למחרת מגיעים הורי והאושר של כולנו מרקיע שחקים. גם ענבי, אישי, האב הטרי, מגיע במפתיע וממלא אותי בריגושים. המצפון מייסר אותי, לא בקלות הרשה לעצמו לוותר על יום עבודה ולבוא לבית החולים.

לבתנו נתנו שם חדשני-חלוצי: נטע. ימי השהייה בבית החולים מתארכים ועוברים עלי בכבדות. אני כל כך משתוקקת לצאת כבר מהצפיפות וההמולה אל ביתי. גלי הגעגועים אל ענבי סוחפים אותי ללא עוגן. אני יודעת: העבודה והאחריות הביטחונית המוטלת עליו מוחקים כל סיכוי שיבוא לקחת אותי מבית החולים.

המשך בעמוד הבא

הקטע להלן לקוח מספרה האוטוביוגרפי של נטע גרינבאום הנקרא "פותרת מגירות". הקטע מופיע בפרק שנושא את השם "ברגליים יחפות".

יפה עשתה נטע ששיתפה את הארכיון בקורות חייה כבר עכשיו כי קורות חייה ב-81 השנים האחרונות הם קורות אשדות יעקב באותן השנים. בסוף הקטע נטע מספרת על מעשה החסד, לו זכתה רבקה מצידה של מרי עמלי, אמם של מתי וארנון. אני רק יכול לקוות שעוד אנשים ילכו בעקבות נטע וישתפו את הארכיון בקורותיהם ובקורות אשדות. שבת שלום,

שאול ינאי

נטע ואמה. קיבוץ נשר, 1933

כך נולדתי

בכל יום הולדת שלי הייתה אימא שבה ומספרת בהתרגשות את כל שעבר עליה לפני הלידה ואחריה, כאילו אירע זה היום:

תאריך הלידה מתקרב. רק הרופא הוא הקובע והפוסק מתי צריך לנסוע לבית החולים בעפולה. טווח ביטחון רחב פרוש על פני שיקוליו והוא שולח אותי לבית החולים. אני מגיעה כשאני מתוחה מציפייה לקראת

לידתה של נטע - המשך...

הקדחת בגופי חוגגת. ראשי מסוחרר, רגליי רועדות ואני צונחת על מדרגות הרכבת עם בתי בזרועותיי. מבעד לעלפון החושים אני פוקחת את עיניי ורואה לפתע את ענבי. קבלת הפנים על מדרגות הרכבת נחקקה בלבי עד היום כרגע המאושר בחיי.

בהליכה איטית, בצעדים שמחים אנתנו מגיעים לבית התינוקות. שם מקבלת אותנו מרי המטפלת בחיוך חם ובסינר לבן. מסבירה לי את הנהלים של בית התינוקות: 'בשעה קבועה, בכל ארבע שעות, את צריכה לבוא, להיניק אותה, ולאחר שעה לחזור לחדר'. חמש פעמים ביום אני עושה את הדרך הלך וחזור. חדרי נמצא באחת החושות בכפר הערבי למרגלות הגבעה, עליה בנוי בית התינוקות. אני מותשת מהקדחת, מחולשה ואפיסת כוחות, בקושי עולה לגבעה ועוברת את הדרך הארוכה. לאחר ההנקה חוזרת למטה לחושה, לא מספיקה לנוח ושוב יוצאת ומשרכת רגלי בטיפוס על הגבעה. ענבי, ברוב דאגתו מבקש מגורים קרוב לבית התינוקות, אבל לא נמצא חדר. מרי המטפלת נחלצת לעזרתי. היא מזמינה אותי לגור בחדר משפחתה הנמצא סמוך לבית התינוקות. בחדר הקטן מעמידים מיטה נוספת בשבילי. אני גרה שם מספר שבועות עד להחלמתי.

לא אשכח את גילויי החברות האמיתית, את הנכונות לויתור על הפרטיות והנחות למעני. מה הייתי עושה לולא מרי!!

תיעדה: נטע ג

עובר יום עוברים יומיים, וכך עוברים שמונה ימים בעצלתיים. ענבי לא בא, וגם אף אחד מחברי הקיבוץ. אני לא יודעת עד מתי אחכה. ביום העשירי אני מחליטה לצאת ולנסוע לבד הביתה. אבל אין לי חיתולים לעטוף את התינוקת. מצב רוחי הקודר מעורר את רחמיהן של האחיות והן נותנות לי חיתולים.

עם נטע בזרועותיי אני יוצאת מבית החולים ברגלים כושלות, קודחת מחום וקדחת, תשושה מהלידה. מגיעה לתחנת הרכבת בעפולה ועולה לאחד הקרונות. מתיישבת על ספסל עץ נוקשה, המכאיב בהרגשת רווחה ושמחה. ההתרגשות לקראת השיבה הביתה והפגישה המיוחלת עם ענבי משכיחה ממני כל מכאוב. הרכבת יוצאת לדרך, משקשקת בגלגליה בתנודות רועשות ומתקרבת לבית-שאן. אני מצמידה את בתי לגופי בחרדה לקראת הבאות. מכרים סביבי מרגיעים אותי ונוסכים בי תחושת ביטחון. בתחנת בית-שאן הרכבת נעצרת ומטר אבנים ניתך על הקרונות. מיד מוגפים תריסי החלונות ואנו ממשיכים לשמוע את צעקות הערבים ומטר האבנים המתנפצות. אין לאן לברוח. מה יהיה?

איני יודעת כמה זמן עמדה הרכבת בתחנה, אך כל רגע שעובר מאיים יותר ויותר. אני עוטפת את נטע בידיי בחיבוק כל כך חזק שמעיר אותה בבכי קולני. את המהומה איני שומעת, רק בכייה המר של בתי התינוקת זועק בתחינה לחדול.

סוף סוף הרכבת זזה באיטיות ובשקשוק מונוטוני ומרגיע. ליד כל כפר ערבי נעצרת ולא זזה עד שכל הערביות מסיימות למלא את הפחים ממיכל המים ברכבת.

לאחר מספר שעות אני מגיעה לביתי בקיבוץ גשר, שם התגוררנו לפני עלותנו על הקרקע באשדות יעקב. בקושי מתרוממת מהספסל. השמחה בלב מפיתה בי את הכוח לקום.

חג ה-90 בעיני משתתפת פעילה - עמליה ד

אותי אלא גם את החבר המרואיין ומשפחתו וגם את עורך העלון.

ארוע השיא - ההצגה הגדולה

האירוע כלל המוני משתתפים ובהם זמרים, רקדנים ושחקנים. באמת הפקה ענקית! דווקא הקטע בו השתתפתי אני, ריגש אותי פחות, ולא כל כך ברור לי למה.

לעתים קרובות הייתי שוכחת מתי מתקיימת החזרה והתקנאתי לא מעט בשחקניות מפורסמות כמו ליא קניג או גילה אלמגור, שמתרוצצות בחווה על הבימות הכי גדולות למרות גילן. משום-מה הייתי מודאגת מהמיקום של הבמה בחוף ומהגשם שעלול לרדת; כאילו שיש בכוחי לעשות משהו ולהועיל בדאגותיי הטיפשיות... גם חשבתי שהדור הצעיר עוד יכול לחשוב שבאמת החיים בקיבוץ הם ממש קרקס כמו שאמרו הליצנים. שניתן יהיה לחשוב שהחיים פה היו קלים ומבדירים בעוד שהאמת היא שדור המייסדים סבל קשות מהחוס הכבד בקיץ ומהעבודה הקשה, ורק בזכות עקשנותם - יש לנו קיבוץ כל-כך יפה, שהיה אף גדול ומפואר יותר לפני הפילוג. כששאלתי פעם בראיון את מיכאל בן-ארצי איך החזקת מעמד בקושי הגדול של סלילת כביש עם חבית זפת רותחת בלי טיפה של מים קרים כדי להשיב את הנפש ולנוח מעט. ומיכאל, שהספיק לברוח מגרמניה בטרם עידן הנאציזם ענה: מה זאת אומרת? ידענו שאנחנו בונים מולדת ליהודים והיה ברור שיש רק אפשרות אחת; ולכן אסור להתיימש או להתעייף. כי יש המון עבודה שצריך לעשותה מהר...

או למשל המשפט שנאמר בפרק על המטבח: 'את רוב התוצרת ייצרו בבית מטעמי חסכון; ירקות מגן-הירק, דגים מהרפת, עופות וביצים מהלול וכל השאר- מתנובה'; הרעיון המרכזי היה שאנחנו אוכלים מפרי אדמתנו ולא תלויים בחסדי אחרים, וכדי לא להיות תלויים באחרים אנחנו משתדלים ועושים כל מאמץ לגדל כל מה שאנחנו זקוקים למחייתנו. אז ברור

סוף בעמוד הבא

פתיחת תערוכת אמנינו ב'בית-גבריאל'

צילומיו של אליהו, הם רק חלק קטן מכל העושר האומנותי שהוצג לאורך קירות הגלריה והמסדרונות של הבית. צילומים של אורי ניב ועמוס גל שהיו צלמי החצר לאחר שאליהו כבר כמעט לא צילם; צילומים של מתי עמלי, דורון רוזנבלום ואהוד אברהמסון וציורים של בני ובנות אשדות - איה ברסלבסקי, מיה קרפ, יאיר שביט ואריק קורן הגדול, שציור הקיר הגדול שלו בחזית קרפ ניבטט אלינו כל העת. היו כלים שימושיים מתומר שיצר אורי פלג הקדר ופסלי חומר קטנים שיצרה ליאור קוצ'וק. היו גם ציורים של שמעון שרון, שרה'לה רוזנבלום, ברכה פונדק ואיסי בולוצקי, ושל אברהמיק חזן; והמון רישומי דמויות של דובי שושני ושל נרדי, שהרבה שאלו אותי מי זה, ומסתבר שהיה בן כזה שעזב מזמן שאולי רק הבנים הבוגרים זוכרים אותו.

פתיחת התערוכה בשבת נהדרת עם אווירה מאוד מיוחדת, לוותה בדברי הקדמה של יונתן אלטר ושל ברכה האוצרת ושל מתי עמלי. שירת המקהלה והקהל עם שרה'לה שרון, נועם ובנו יואב. אכן אוירה קסומה ומופלאה.

התייחדות עם חברינו .

אירוע מרגש מאוד מבחינתי. דבריהם של שרה'לה שרון, של נטע ג (דור שני), של אופיר ק (דור שלישי) ושל ארבל נחמד (דור רביעי) היו יפים ומעניינים ואחריהם הנחת הפרחים על קברי המייסדים. זיכרונות הציפו אותי למראה כל אחת מן המצבות; איך נפגשתי עמם וההכרות לאורך השנים, ובמיוחד אלה שראיינתי בהיותי ארכיונאית. בכל פעם עולה בזיכרוני משפט שאמרה לי רבקה ענבי ז"ל: לולא העקשנות של אותם חברים, שום דבר הרי לא היה מתקיים. אין שום נסים, רק עקשנות. המון עקשנות. חשתי גם הרבה עצב, על שלא הספקתי לראיין את כולם. כי חלקם נפטרו לפני שהתחלתי בעבודתי זו. עבורי זו התה תקופה פוריה מאוד מבחינת הראיונות שנכנסו לארכיון ומעת לעת אני מבקשת רשות מהחברה/להכניס את הראיון לעלון הקבוץ ונדמה לי שזה שימם לא רק

חג ה-90 - עמליה - סוף

חדש על המדף

אגדת ברוננו ואדלה / אמיר גוטפרוינד

גופת אשה מתגלה בחורבה בדרום תל-אביב, בלש המשטרה שנקרא לחקור את נסיבות המוות נדרש לצרף אליו לצורך המשימה נערה פרועה וחובבת ספרות ששמה זואי וגם מומחה לגרפיטי בעל זהות מינית מתנדנדת ששמו ראי.

בית בגליל: יומן קריאה וראייה / יאיר גרבוז

אסופת רשימותיו של גרבוז, שנכתבו בביתו שבגליל במשך שנתיים, שעוסקות בספרים, סופרים סופרות, אמנות ושירה, תובנות שהעלו בו היצירות, והרהורים על המציאות שמחוץ לבדיון, ועל חיינו.

סוס אחד נכנס לבר / דוד גרוסמן

הסטנדאפיסט דובלה גיי, גבר בגיל העמידה, מעלה מופע במועדון בנתניה מול קהל מקומי. הוא מזמין אל המופע חבר ילדות שלו, שלא ראה כבר ארבעים שנה. האורח הוא שופט ירושלמי בדימוס, שלא לגמרי מבין מדוע הוזמן למופע; הוא בקושי זוכר במי מדובר. דובלה יודע שהשופט מיומן באבחון בני אדם, בזיהוי הכוחות שמפעילים אותם ובהפעלת החוק, ולכן מבקש ממנו להגיע למופע ולספר לו "את הדבר הזה שיוצא מהבנאדם בלי שהוא שולט בו". "אני רוצה", הוא אומר לשופט, "שתסתכל עלי. שתראה אותי טוב טוב, ושאתרי זה תגיד לי מה ראית". הסטנדאפיסט מבקש להעמיד עצמו למשפט, מעבר למשפטו האכזרי של הקהל.

לו הייתי פירט / ירון לונדון

סיפור חייו המרתק של ירון לונדון נפרש בפרקי זיכרונות שבהם הוא חוזר אל משפחתו, אביו השחקן מאוקראינה שרצה להיות כוכב בהוליווד, אמו הפועלת ב"גדוד העבודה" ואנשי הבוהמה התל אביבית של ימי הקמת המדינה.

שבת שלום, ברוריה

שצריך גן-ירק שכולל מגוון ירקות; לול, בשביל ביצים ובשר- עוף; רפת בשביל חלב; כרם, כרדס ומטע פננות למאכל; אבל היה ברור גם שצריך למכור ולהרוויח כסף שבו נוכל לקנות בדים, כדי לתפור בגדים לילדים ובגדי עבודה. עור כדי ליצור ממנו נעליים ועוד; אבל... מכיוון שברור שסוכר גדל יותר טוב בקובה, ותה בצילון, אז צריך מעת לעת לרכוש מוצרים שונים אצל הסיטונאי בטבריה.

ההצגה עצמה - מכיוון שעמדנו בצד בכוננות לעלות לבמה, ברור שלא ראינו את הטכס ואת כל מה שראה הקהל. אחיותיי, שהגיעו להצגה, אמרו לי שהיה מאוד מרשים, ביחוד הרקדניות הספרדיות בחצאיותיהן המתנפנות; אבל הרעש הנורא שעשו הילדים שישבו בשורה לפניהם ללא הוריהם, הרס כל אפשרות לשמוע היטב את שנאמר על הבמה. אני משתוקקת לראות את קטע הוידאו של ההצגה, כמו גם את הטכס, שבימים אלה עורך עבורנו אלון אוחנה, ואני תקווה שנוכל לראותו במהרה בימינו.

שבת שלום ולהתראות בהצגת חג ה-100!

עמליה דיין בת-ארי

אימרה לשפת: "הכבוד הומצא כדי למלא את החלל הריק שבו אמורה היתה להיות אהבה".

(לב טולסטוי)

עושים קהילה ותרבות

מפרגנים לעלון

טיולים

טיול מבוגרים שבת, 6.12.14 סובב כנרת

טיול בחיק הטבע בשביל סובב כנרת בין אקליפטוסים קנה ופטל. ביקור ב"מגדלא" אתר המבקרים החדש שנפתח לאחרונה ובו עיר רומית מימי בית שני, בית כנסת עתיק וכנסייה מרהיבה "כנסיית שנים עשר השליחים". דומוס גלילי – בית הגליל מרכז תיאולוגי שחנך האפיפיור יוחנן פאולוס בביקורו בארץ, על הר הדרשה, ומשמש פנינה ארכיטקטונית מרהיבה לכל זרמי הנצרות.

ציוד: נעלי הליכה, כובע, מים, ארוחת בוקר וצהרים, ערכת קפה למי שיש.

הרשמה אצל עדי

tarbut.ashdot@gmail.com או בנייד

050-8651943

מחיר למשתתף: 90 ₪. המחיר כולל הדרכה ואוטובוס.

טיול משפחות שבת, 6.12.14 – פרטים במייל בהמשך השבוע.

רישמו ביומנים:

20-21/02/15 טיול ישובי – פרטים בהמשך.

גינה קהילתית

הגינה הקהילתית הינה מקום המתוחזק ע"י הקהילה ויוצר מקום מפגש בלתי פורמלי של אנשי הישוב מגילאים שונים באמצעות פעילות גינון.

קיבלנו תקציב מהמועצה להקמת גינה קהילתית.

הוקם צוות להקמת הגינה, ובימים אלו הצוות עובד על בניית הקונספט והכנת התשתיות.

משפחות שמעוניינות לקחת חלק מוזמנות להירשם במייל tarbut.ashdot@gmail.com

שבת שלום,

עדי גל

לאירית ואבנר,

תברכו,

יושבת כהכנה לחגיגות, עם טיפות הגשם, ומעלה זיכרונות עם העלון.

קראתי גם את הפתיח וגם את הדף האחורי של "מי ומה", הרגשתי בהלך הרוח האופף,

כמוכן שלא תמיד ניתן לקלוע לטעמם כל רבים כל כך, ולא תמיד ניתן להוציא עלון באותה חגיגות שרוצים,

אך העלון שלנו נותן את רוח החיים שלנו, על המשברים והאהבות,

מאפשר פלטפורמה לביטוי,

יישר כוח - אמרתי לעצמי שאחד הדברים שמאפיינים את אשדות - זה הרעיון שעלה בעלוני החג - "מהי אשדות בשבילי"

אוהבת את הביטוי והיכולת לראות את המרחב הקיבוצי-

חג שמח לכם, העושים במלאכה -

סמדר ינאי

אשדות איחוד חוגגת 90

FIRST LEGO League תוכנית חינוך חברתי- פרויקט משותף לוג- חינוך חברתי- תוכנית FIRST LEGO League

שיתוף הפעולה בין צוות החינוך, המדריכים המנטורים, ההורים ואנשי לוג: פורה, מוטיבציוני, מרגש ומהנה.

חברת לוג שמחה ומברכת על הזדמנות להיות שותפה לחשיפת הילדים לפרויקט והתפתחותם, ומקווה באמצעות פרויקט משותף זה, יחזק הקשר בין הדור הצעיר, קהילת אשדות וחברת לוג.

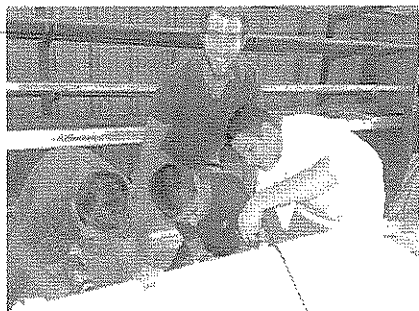
אנו מקווים שהפעילות תהווה גירוי לעולם הטכנולוגי ובעתיד נמצא חלק מהילדים בצוות המוביל של לוג.

הנהלת לוג מאחלת המון הנאה, התפתחות והצלחה לכל המשתתפים!

שרון עברון

המפגש הראשון בלוג בחדר הישיבות בהדרכת גיא ועופר

יוצרים ערך 2017

הילדים בונים עם ענבר לוי את לוח המשימות במסגריה של לוג

לוג יזמה הקמת קבוצת FLL מבני הנוער בישוב בשיתוף עם החינוך החברתי. מדובר בפרויקט עולמי ומשתתפים בו מעל 22,600 קבוצות בעולם ו-450 קבוצות בארץ. ביום אשדות יעקב היא אחת הקבוצות.

מטרת הפרויקט היא "לגלות את ההתרגשות וההתלהבות בחקר אתגרים מהסביבה היומית".

צוות החינוך בהובלת גיא צליל, הקים קבוצה של ילדים בגילאי 10-14 לתוכנית התחרותית לבניית רובוט אוטונומי באמצעות לוג. התחרות חושפת את הילדים לעולם של אתגרים הנדסיים, דמיון, ואפשרויות פעולה יצירתיות ומגוונות. הילדים יפתחו את דרך החשיבה, ילמדו להציג את הפתרון שיגבשו, וילמדו על שיתוף פעולה ועבודת צוות. את התכנית מלווים מדריכים מאשדות באופן צמוד ומקצועי.

ככל שצוות החינוך באשדות, נחשף לתוכנית והתקדם עימה, התברר כי מדובר בפרויקט מקצועי מאוד, שמצריך ליווי של מדריכים ומנטורים מדיסציפלינות שונות. לשם כך גויסו הורים בעלי ידע מתאים לתמיכה והדרכת הפרויקט.

בצוות המדריכים והמנטורים נמנים, עופר שרון (פלונטר) - מוביל את התהליך ואיש הקשר עם גורמי התחרות, ענבר לוי - מדריך, רועי בר-נוף (הורה) - מומחה לתוכנה ומדריך מקצועי, אופיר רובין (הורה) מדריך ומומחה למכניקה, עופר שקד ורמי רווה (הורים) מדריכים.

ביום שלישי 11.11.14, התקיים המפגש הראשון בחדר הישיבות של לוג, בהדרכת גיא צליל ועופר שרון, ובהשתתפות נציגים מלוג: סרגיי ניקולין (מהנדס המפעל), ושרון עברון (מנהלת מש"א) ותכליתו היתה לחשוף את הילדים לאתגר על כל משמעויותיו.

למחרת קבוצת ילדים כבר בנתה את לוח המשימות בבית המלאכה של לוג בעזרת עופר, רועי בר נוף ואלברט.

האם מישהו כאן איבד את הצפון?...

משפחת ברקאי, על שלושת דורותיה פה, היא משפחה מספיק מכובדת - ואם למישהו יש משהו נגדנו ורוצה להשמיץ - שיבוא וידבר יישר לפניים'.

שבת שלום

גלילה וישראל ברקאי

נוגה נמרי כותבת ומודה על "אלבום התמונות לגולה" וכותבת לברוריה שרון:

"כמה יפה לראות את הפלא בהתגלמותו - הקמת ישוב על שממה שהפכה לתפארת. ראיתי את הורי בנעוריהם וכל יתר החברות והחברים בתוך שמחת היצירה המופלאה חיי שותפות - הקבוץ. נהניתי מאד באירוע החגיגי של אשדות האיחוד ואח"כ עם שרה'ילה שרון. שמח היה והמשך נפלא.

לסיום שוטטתי על המדרכות בהן הילכתי עד גיל 9 ומאז לא. התרגשתי לראות את הבית בו גרנו עם הורי, אלה היו ימים יפים מאד. ארוחת מנחה, שובך היונים, הדשא הגדול, צמחיה נפלאה בכל השטח ומעט חברים שהשתנו פחות וניתנו לזיהוי. תודה וקצת געגוע כמו ששמת לב. מקווה שנתראה לעיתים יותר קרובות."

פרולוג 1 התיישבתי לאכול צהרים בחדר האוכל, בחברת אנשים שאני מוקירה ומכבדת - פתאום שמת לי לב שאנשים מורידים את העיניים, בקושי אומרים שלום...

פרולוג 2 בשבועיים האחרונים ניגשים חברים לשרוליק ושואלים 'האם אתם באמת מארחים את שי ואליס אצלכם, מזמינים אותם לקפה וכו'?...!

וככה, בדיוק ככה, התחילה הרכילות, והשמועה עשתה לה כנפיים - לאט לאט התלוו לרכילות הסברים - אליס אמרה למישהו בהתרסה ש-'הנה, בהרחבה מקבלים אותנו יפה ויש אפילו משפחה שמארכת אותנו - ומשם תפס מישהו 'טרמפי' וגילגל הלאה - עד שמישהו הגדיל ושאל אם אנחנו מממנים להם דירה במנחמיה!!!...!"ההרחבה" אם כן, הפכה לגלילה וישראל ברקאי!!!...

ואז כשכולם התחילו להתנצל ולהסביר - 'ככה זה עם שמועות, 'אתם לא יודעים איך זה במדרכות' - מבחינתנו זה כבר היה קצת מאוחר מדי. ואז 'התפוצצתי' בחדר האוכל. 'דברו ביושר', ביקשתי, 'תגידו בפנים - ולא מאחורי הגבי'!! (בעיר או במקום אחר, עלולים היו חורשי שמועות כאלה לעמוד בפני תביעות דיבה).

מאיפה באה חוסר הבושה הזו?! האם מישהו באמת איבד פה את הצפון?! אתם לא יודעים איך להתמודד ולפתור את הבעיה שלכם מול המשפחה הזו - אז אנחנו, שרוליק וגלילה, הופכים שעיר לעזאזל!!!

באנו לאשדות עם הרבה אהבה, כי באנו הביתה; אבל בית כזה, שבו מילים ושמועות יכולים באמת לפגוע (אפילו עד כדי פגיעה פיזית) - צריך להתבונן פנימה - ולהתבייש!!

אנחנו מצפים ללא פחות מבקשת סליחה, בלי שום 'תבינו' ו'תראו' ו'אל תקחו ללב'...

איך הפך מוג'האד לחאג'

קום, ועולים לאוטובוס תיירים למוסלמים בלבד, שעושה דרכו משך 22 שעות בנופי מדבר צחיח והרים גבוהים, לעבר הערים הקדושות לאיסלם - מכה ומדינה שבסעודיה. חבל שאין רכבת לאזורים האלה, אומר מוג'האד באכזבה מסוימת, ומופתע כשאני מספר לו שעד תחילת שנות החמישים, פעלה באזור מסילת ברזל שבנו התורכים.

במדינה נכנסים לאוירה. אנחנו הגברים מחליפים את הבגדים הרגילים בחלוק לבן ללא תפרים, אותו אנו רוכשים בכסף מלא. הנשים נשארות בלבושן המקורי. עורכים תפילה במסגד הקרוי על שמו של הנביא מוחמד, שם גם מצוי קברו של מייסד האיסלם. אחר כך נוסעים למכה, מרחק שש שעות נסיעה. בדרך למכה עוצרים אותנו כוחות אבטחה כדי לוודא שאנחנו מוסלמים ולא בני דת אחרת; בודקים את התיקים, שואלים מספר שאלות ומאפשרים לנו להמשיך לדרכנו. בשעות הצהריות של יום חמישי מגיעים למכה, הפתוחה למוסלמים בלבד, והולכים ישר לתפילת היעומרה המפורסמת, שאינה בגדר חובה, אך כל מוסלמי שמכבר את עצמו יקפיד לקיים אותה.

למרות החששות, מתחם האבן הקדושה, 'הכעבה' (קוביה) איננו מלא, ומאפשר לכל המאמינים לקיים את ההקפות (שבע במספר) והתפילות ברווחה יחסית. המראה של רבבות מתפללים בגלבויות לבנות, הבאים מעשרות מדינות לאום-מרשים ביותר.

התפילות הן אותן תפילות שאנחנו מכירים מחיי היומיום, אומר מוג'האד, אבל נפשית, אתה מרגיש יותר קרוב לאלוהים. היפה הוא שמתקבצים בעת ובעונה אחת המונים של אנשים, שאף אחד לא מכיר את השני, ומתפללים יחדיו, וזאת חוייה של פעם בחיים.

התפילות המתחילות השכם בבוקר, ומתקיימות בזמנים קבועים חמש פעמים ביום, נערכות בצוותא: גברים ונשים כאחד

סוף בעמוד הבא

'צמד הממים' מוג'האד ומידלר

מוג'האד א-סעיד מכפר רומאנה שבגליל התחתון מנהל קבוצה גדולה של למעלה ממאה עובדים, חלקם מהכפר שלו, אחרים מכפרים סמוכים, ונותן פרנסה לעשרות משפחות במגזר. רבים מעובדיו מעסקים אצלנו במטעים, בארוח הכפרי, גן נוי, לוג ועוד מקומות. כיאה לסוני אדוק למדי, ולמרות אילוצי פרנסה, הוא מקפיד להתפלל חמש פעמים מדי יום לאלוהיו, ולבקש ממנו שייטיב עימו ועם צאצאיו. לפני שנים אחדות גמלה בליבו החלטה לצאת לסעודיה לקיים את מצוות החאג' שעבור מוסלמי, באשר הוא, היא משאלת לב ופיסגת שאיפות מבחינה דתית ורוחנית.

קודם כל זה פעם ראשונה שאני יוצא מהארץ, מקדים מוג'האד את שאלתי הראשונה, וזה קורה לו בגיל 'ארבעים וחמש נקודה שמונה'. לפני כמה שנים החלטתי שבאלפים ארבע עשרה אני נוסע למכה. למה דווקא 2014? כי בניתי את הבית, חיתנתי חלק מהילדים ועכשיו הגיע הזמן. דבר ראשון שעושה מוסלמי ישראלי לקראת מסע כזה, הוא להוציא דרכון זר ולבצע חיסונים נגד מחלות. זאת פרוצדורה שלוקחת מספר חודשים וצריך להערך לכך מבעוד מועד. מוג'האד מוציא דרכון ירדני עבורו ועבור אשתו, וביום המיועד מתייצב במעבר שיך חוסיין, שם ממתין לו אוטובוס גדוש עולי רגל מוסלמים תוצרת כחול לבן, שעושה דרכו לעבר עמאן. כמי שעוזב לראשונה בחייו את גבולות ישראל, הוא נהנה מהנופים שבדרך, ובתוך שתיים ומשהו הם בשערי רבת עמון. אחרי לילה בבית מלון מקומי משכימים

איך הפך מוג'האד לחאג' - 10

אצלנו בחצר

1. מי שאיבד פתק של הכל-בו – יכול לקבלו (לפי סימנים..). אצל דובי שושני.

2. מחקר חדש קובע: שני כדורי ברזל ביום מחזקים את שרירי כפות הידיים, מומלץ למי שנופלים לו פתקים, ניילונים וכוי מיד!!

3. וברצינות – בטח רבים שמו לב לשינוי פני החצר בחודש האחרון. קבלן הנוי החליף צוות חדש מצויין שבראשו עומד סמיה, מקצועי והשינוי מורגש בכל פינה.

4. בקשה חוזרת – גזם שמים ליד פחי האשפה. גזם: לא כולל עציצים, ניילונים, ניירות וכל טוב, כל אלו בבקשה לשים ישירות בפח האשפה.

קרטונים – לשים ריקים ללא קלקרים ותוספות, ליד פחי האשפה.

מי שמתכנן מבצע גדול – כמו: גיזום מאסיבי וכוי – יכול להתקשר אלי, דובי שושני, 050-8652589, במידה וזה מתאפשר אני שם את הטרקטור והעגלה לידו ואפשר להעמיס ולזרוק ישירות לתוך העגלה.

בואו נשמור על אשדות נקיה ויפה.

דובי שושני

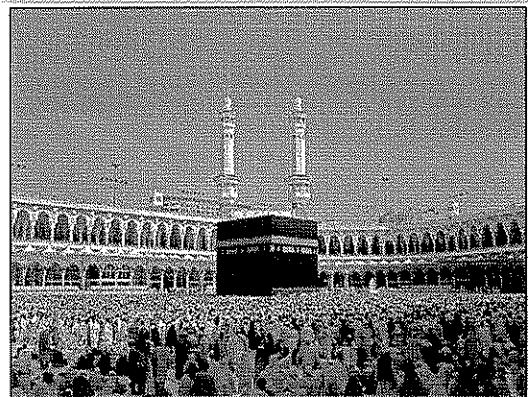
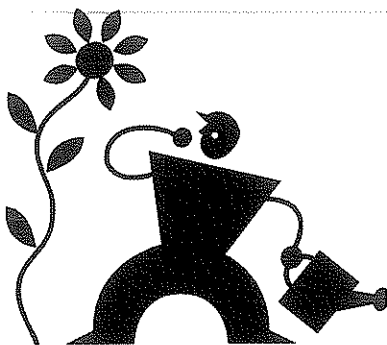
(אולי ליהדות כדאי ללמוד מהאיסלם בעניין זה...) כאשר את הדרך בת קילומטר אחד מהמלון ועד מתחם התפילה, עושים המאמינים ברגל.

חשוב להדגיש שהעליה למכה מתרחשת בעיצומו של חודש הקורבן (עיד אל אדחה), זכר לעקידת ישמעאל, וכל מוסלמי מאמין מצווה לקיים אותה פעם אחת במהלך חייו. לפי ההערכות, סבבו את הכעבה השנה כשלושה מיליון איש, אבל בגלל סידורים שנעשו, לאור אסונות שקרו שם בעבר, אין פקקים והתנועה זורמת כסידרה.

איך נערכת לנסיעה הזאת מבחינת העבודה השוטפת?

חילקתי את התפקידים בין האחים שלי, חמוזי וג'האד; אבל בגלל שאני דואג לפרנסה של הרבה אנשים, הקפדתי לצלצל ולוודא שהכל בסדר ואין בעיות.

בשבת, 13 באוקטובר בשעות אחר הצהריים, שבו מוג'האד ורעייתו לישראל דרך מעבר שייך חוסיין. יקיבלו אותי בחצר הבית כמו בחתונה, הוא אומר בחיוך: קריאות שמחה, זיקוקים באויר. הבנות עמדו ובכו מרוב התרגשות. מעכשיו ואילך, יש להוסיף לשמו של מוג'האד את התואר חאג'. מצידו, הוא מוסיף, אני מוכן ללכת כל שנה למכה בימקום לטייל למקומות אחרים בעולם, אבל משאיר את הכבוד לאח הגדול שלי, ג'האד, שצפוי לעבור את אותו מסע בדיוק בעוד שנה.

מי ומה באשדות

אשדות בסימן תשעים

היום שלמחרת 'מופע הקסמים' של אשדות 90 היה חגיגי ואופורי במיוחד. הרחוב האשדותי שִׁפֵּעַ חיוכים ואנשים יצאו מגדרם לנוכח תחושת היחד שקירבה אנשים באשר הם. הדסה אלתר שנטלה חלק מרכזי במופע, אומרת שזו היתה חגיגה אמיתית של אור, צבע ויופי- פשוט נהדר. חשתי גאווה גדולה מכל התהליך שעברנו, שהיה יוצא דופן, חוייתי ומשמעותי מאד.

זוהר יחיאל: היתה חויה מדהימה ואישית מאד מאד התרגשתי. הרבה מבניה של אשדות שהוזמנו והגיעו למופע, הביעו בפני את התרגשותם וחלקם אמרו שהרגישו החמצה מסויימת על שלא היו שותפים לתהליך. ההרגשה של הביחד סביב החזרות, ממשיכה זהר, יצרה תחושת לכידות, והשלום שאני אומרת היום לאנשים הוא חם יותר מהשלום של פעם. ישי הפתיע אתכם? לא אותי. הוא משקיען ואני מכירה ביכולות שלו. השילוב עם ההרחבה? לדעתי מאד הצליח והיה נוח להם להשתלב באוירת החג.

אלון אוחנה מפיך המופע, הוא יליד אם המושבות, שחי איתנו עם משפחתו כבר ארבע שנים- 'הקרבת את עצמך לטובת מופע של קיבוץ שאתה לא ממש חלק ממנו', אני אומר לו בהתרסה. אני חי פה כבר ארבע שנים, משיב אלון. יש לי נסיון של לא מעט שנים בתחום ההפקות ולכן היה טבעי שאשתלב. התחלתי את דרכי האמנותית כצייר תפאורות, מוזיקה למדתי במסגרת לימודי התיכון בתלמה ילין. מתפרנס בעיקר ממוזיקה (לרשותו אולפן הקלטות משוכלל) כי תפאורות לסרטים הוא תחום יקר ובארץ אין לזה תקציב, בעוד שבתאיטרון משתמשים בטכניקה של ציור. בהתחלה פנו אלי מטעם הקיבוץ לבדוק אספקט של וידאו, ואז אמרתי שאני חושב שאוכל להפיק את המופע כולו.

לא היה לי ספק שאוכל להביא לבמה משהו מאד מקצועי, ממשיך אלון. התקציב אמנם היה נמוך למדי (כחצי ממה שהקציבה כבר חרוב לחג שלה) אבל החלטתי בכל זאת ללכת

על זה, היות ואני גר פה וחלק מהויית המקום. עשינו מספר פגישות תחקיר. עדיין לא ממש הרגשתי את דופק המקום, ורק תוך כדי עשייה התחלתי להכיר את הגנים של אשדות. הקונספט היה להציג ישוב שאנשיו זוכרים מאיפה באו ויודעים לאן הולכים, כאשר המופע קושר בין עבר ('הקוסס') לבין העתיד ('מגדת עתידות'). תוך כדי תנועה עלה הרעיון של קרקס שמאפשר להרבה משתתפים להיות נוכחים על הבמה. החלטנו ללכת על זה. רונית אוחנה מכפר חרוב נרתמה לכתיבת הטקסטים. התחלנו יחד לחפור בארכיון ונעשתה פה עבודת תחקיר שלמה שכללה עיון במאות עלונים ושיחות מעמיקות עם אנשי המקום, שלאחריהן ישבה רונית וכתבה את הטקסטים. הבאנו כוריאוגרף (דורון) שהעמיד קטעים של שירה וריקוד באופן המקצועי ביותר (התעקשות מוצלחת של עדי גל שהיא רקדנית בעברה). הכל היה מקצוענות לשמה, כאשר השחקנים והרקדנים הם חברי קיבוץ, רובם ללא כל ניסיון בימתי. בהתחלה אנשים חששו, אבל לאט לאט הקרח נשבר וראית אנשים נעים על הבמה בחופשיות וטבעיות. הביחד של התהליך היה חשוב במקרה זה יותר מהתוצאה, אומר אלון. את הימנון אשדות שהתנגן לי בראש, כתבתי יחד עם רונית אוחנה, כאשר היה ברור לי מראש מה אני רוצה להגיד, והתגובות היו נפלאות.

ההקלטות נעשו באולפן, מציין אלון, ומה ששמעתם מהבמה היה בעיקר 'פלייבק', משום שלא ניתן בדרך אחרת לשלוט על הסאונד. כך אגב נהוג לעשות ברוב המופעים, כולל אצל מדונה.

הדיבור על גשם בשעת המופע הכניס את המערכת ללחץ נוסף והתחלנו לחפש אוהל שיעטוף את הכל. היה קשה למצוא אוהל בגודל שרצינו, ורק אחרי מאמץ גדול הצלחנו למצוא, הרבה בזכות קשרים אישיים שלי. עניין האוהל חייב שינויים די משמעותיים בהגברה ובתאורה, אבל עמדנו בזה. נושא הבימוי עבר מספר גילגולים. רונית אוחנה

המשך בעמוד הבא

מי ומה - המשך

להתקהלות של המוני אנשים שחיו בתור אינסופי עד שנואשו ופנו להשביע רעבם במסעדות שכנות. ארוחת הערב הייתה אמורה להתקיים בחוץ, אומרות בנות הצוות, כשהמזוננים פרוסים ברחבת ח"א והשולחנות פזורים סביב השעשועים מתחת לאור הגרלנדות. במשך השבוע דיברו על גשם מקומי, כאשר אנו מתעדכנים מדי יום בתחזית.

בבוקר יום שישי השמיים עדיין היו כחולים, מה שנטע בנו תקווה יתרה שהכל הולך להיות כמתוכנן. בצהריים נפתחו ארובות השמיים וגשם עז ניתך, ואז נאלצנו להכניס את האירוע לח"א, שסודר מלכתחילה לערב 'בירה ונשירה'. לעזרתנו באו כמה גברים חסונים: עמית ניב, נטע כהן, ניב בקיש ובנו, עמרי מנטל, מוישי מנטל, גיל הראל ובנו- ואם שכחנו מישהו סליחה מראש.

כמו-כן היו דוכנים שמפאת הגשם ביטלו את השתתפותם.

בנתונים הקיימים עשינו כל שביכולתנו ואנו מודעות לכך שבשלב מסויים בערב, הצפיפות הייתה גדולה ולחלק מהציבור היו רגעים לא נעימים. הפעם הבאה תהיה טובה יותר... על החתום: אתי, אדמית, עדי.

'בירה ונשירה' בהנחייתה של הגדולה מכולם, שרה ליה שרון, ריגש וקצר שבחים רבים. שרהלה יודעת לאחות קרעים ולחבר אשדותים מן העבר וההווה ליחידה אחת מלוכדת ושמחה. גדעון איל, כדורסלן בן 75 שטרם נס ליחו, הפתיע רבים ביכולות הריקוד הוירטואוזיות שלו שהפתיעו אפילו את חבריו לחברת הנוער: עמליה, אורי קרפ ויגאל עשת.

רשימת משתתפי מופע התשעים שפורסם באתר 'קהילה-נט' היה ארוך כמעט כאורך הגלות, אך לאחר בדיקה נוספת, חזר הצוות עם רשימה חדשה ובה שמות נוספים שבטעות נשכחו מהרשימה המקורית, תוך שהוא מודה לציבור על ערנותו.

המשך בעמוד הבא

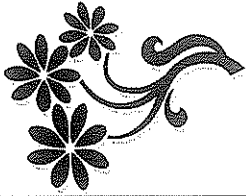
שסומנה כבימאית, העדיפה להתרכז בכתיבה. נפגשתי עם מספר בימאים פוטנציאלים, בין השאר עם חיים סולפיין שנבחר לתפקיד, והתוצאה הייתה מעל ומעבר לציפיות. חיים השקיע את כל כולו במופע והיתרון שלו היה שהוא הכיר את האנשים וידע איך להפעיל אותם בצורה מיטבית. הגברה ותאורה זה תחום שמוכר לי. לקחנו את ימי מאפיקים שהביא פי שנים תאורה ממה שתוכנן מראש, ובכלל, נראה היה שכל אחד נותן מעצמו מעל ומעבר.

ממה חששתי? במהלך החזרות עלו חששות מסויימים ונעשו שינויים בלתי פוסקים, עד להרצת המופע על הבמה, אז היה ברור לי שאנחנו עומדים במשימה. קטע הכדורסל ותזמורת בצורת היו מרגשים, ותפסו מאד את הקהל. קטע הטווסים היה מיוחד במינו. הרעיון היה דומה לפלפלים צהובים, לנסות להבין מה אומרים הטווסים זה לזה ומה חושבים עלינו. אחד הקטעים החזקים היה מופע המיומנה, שבא אחרי קטע המטבח וסחף מאד את הקהל.

אריק סיני, שהתכבד בשיר הסיום של המופע, הוא אומן שאני מכיר ועובד איתו לא מעט שנים. אריק הופיע בחינם ומאד נהנה.

אם לסכם, אומר אלון, הייתי מאד מרוצה מהתוצאה, ואסור לשכוח שלא מדובר באנשי מקצוע אלא בחברי קיבוץ מהשורה. סיום המופע יצר ואקום מסויים, ואולי ציפיה לעוד משהו. נערכו כמה פגישות של אחרי, והזמרים הביעו רצון להמשיך לעבוד גם בעתיד. מי יודע. קיבלתי פידבקים מצויינים לא רק על המופע, אלא על התהליך כולו והחיבור בין האנשים. כמפיק, מסכם אלון, זו היה עבורי התנסות ראשונה ודאגתי שהכל יהיה פרפקט, הרבה מעבר לחוזה שעליו חתמתי. רציתי כרטיס ביקור טוב. 1,400 איש נכחו במופע, רובם ככולם נהנו, ואישית אני מאד שמח וגאה על כך.

מה שקצת 'תקע' את העסק הייתה 'ארוחת הערב החגיגית' שנערכה במתכונת של מזוננים בתוך מתחם חדר האוכל, והביאה

מי ומה - המשך

שגיא אילן בירן) ציינו את קור רוחו, את השקט הנפשי שניחן בו ואת הצניעות המופנמת. ד"ר זאב דרורי עם זיו אופיר והילה ברקן ממכללת כנרת, אירגנו את הערב המורכב בהצלחה רבה. דרורי כותב בימים אלה ספר מעמיק על חייו של דן ובו שיחות עם אנשים שהכירו אותו מקרוב.

דן, כך סופר בערב, חזר לקבע בהמלצת אימו אחרי שהשתחרר ועבד תקופה כנהג סמיטריילר. טובה חשבה שכך נכון לעשות. שאול מופז, פקודו של דן, הזכיר שבזכות חתימתו של דני, אז מפקד חטיבת הצנחנים, יצא מופז לקורס קצינים אחרי שקודם לכן כשל במיונים, ולימים הפך לרמטכ"ל.

מסכת חייו של דן, אמר מופז, שנפרסה כאן בשעות ספורות, היא הרבה יותר מגוונת, הרבה יותר עשירה ואותנטית בישראל המתחדשת, ואני חושב שהרבה מאד מהדברים שקורים היום בצה"ל, גם על האיכות וגם על הדרך, הם דברים שנוצרו והוטמעו על ידי רב אלוף דן שומרון. דן צמח כאן בעמק, באשדות יעקב, וכשאני מביט על הנעשה במדינת ישראל, דרך מפקדי השדה של צה"ל, דרך אנשי הפיקוד הבכיר; גם חברי הכנסת, גם השרים מההתיישבות והקיבוצים חסרים שם. האיכות הזאת, הרצינות, ההומניות, האנושיות; הדברים הללו חסרים, ואתם, כל מי שיושב כאן, ומי שמוביל את ההתיישבות בימים האלה, צריך לקחת בחשבון שמדינת ישראל זקוקה לאיכויות כמו של דן שומרון.

בלט בחסרונו המלחין המשורר והמעבד שייקה פייקוב שאושפו יום קודם למופע ונאחל לו מכאן בריאות טובה ושלמה. דודו זכאי בחברת בנו מתן, ביצע שישה משיריו של המלחין, שכל אחד מהם מדבר ומריח אשדותית.

האחות שולמית: אני מדמיינת שיחה עם דני כשהילדים שואלים אותו 'מה עשית בחיים' ודני עונה: חרשתי זרעתי קצרתי את השדות של אשדות יעקב והילדים שואלים כן אבל מה

סוף בעמוד הבא

אז אם היה פה נסיון לבדוק ערנות, הוא כנראה הצליח רק בחלקו, משום שזמן קצר אחרי תיקון זה, בא מקצה שיפורים נוסף. נסיון רב שנים מלמד שברכות שמיות המתפרסמות בפומבי הוא מוסד שבדרך כלל מחטיא את מטרתו, ורשימת אלה הרואים עצמם (בצדק) נפגעים, רק הולכת ומתארכת. מדוע שלא לומר **תודה גדולה** לכל המשתתפים, המפיקים, המגבירים, הקלרקיסטים וכו'. שלא לדבר על מסדרי הכיסאות וסתם עמך, שבאו לחזרות בזמן ומחאו כפיים. האם כל אלה אינם שותפים? ועוד איך שותפים!

כנס לזכרו של דן שומרון

היה זה כנס כמותו לא נראה באשדות שנים רבות, שולחנות עמוסי כיבוד, מפגש רעים. אנשי צבא בדרגות בכירות, רובם במיל'. לצד בני מחזור אלף תשע מאות חמישים ומשהו (אורי גלעד, אריק מעין שייקה פייקוב, אמיר ראובני). אשדות של אותם ימים חוותה פילוג עמוק שלא השפיע כהוא זה על מערכת היחסים בין בני הנוער שהתנדבו לשרת במובחרות שביחידות צה"ל, ואחר כך החזרה הטבעית הביתה, לאספסת.

בן מחזורו של דן, אמיר ראובני, תיאר את שומרון כמנהיג טבעי של חבורת נערים שהתעמתה תכופות עם גנבים ופורעי חוק מכפרי הסביבה. דן הקים את הפנימיה הצבאית הראשונה מבלי שתיקרא כך בשמה. הוא היה מתדרך את הנערים, מחלק להם הוראות; לומד היטב את השטח; דן היה שדאי וטקטיקן מהמעלה הראשונה ואף הצטיין בקלע רוגטקה בעזרתו היה משחיל אבנים למרחקים ודייק מאד בפגיעותיו. דן היה ספורטאי רב גוני והצטיין בעיקר בכדורסל. היתה לו שהייה ארוכה באויר סיפר ראובני וכאשר השומר היה נוחת לקרקע, היה מניח את הכדור בטבעת ללא קושי. דן השתלט על חמורי הסביבה ששוטטו פרא ואף הצליח לבצע רודאו מושלם בעוד חבריו נופלים בזה אחר זה.

אנשי צבא ששירתו עם דן, חלקם כמפקדים (פיוטקה) ואחרים כפקודים (מצנע, אורי

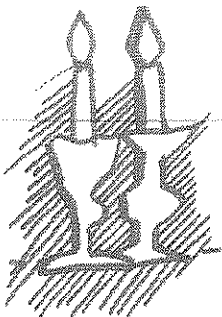

מי ומה - המשך

ראוי לשבח – עלילות נטע ג. בטבריה השבוע הייתי בטבריה בצהרי היום. נגשתי לאחד הדוכנים, מצאתי את הפריט המבוקש. רציתי לשלם, הכנסתי יד לתיק, חיפשתי את הארנק ולא מצאתי. חשבת, ודאי מסתתר באחד התאים, שוב חיפשתי. הפעם כמעט קרעתי את הבטנה, הארנק איננו! מיד טלפנתי לבטל את כרטיס הויזה. ומיהרתי לאוטובוס ברגלים כושלות. "אין לך כסף, איך תיסע". נעצתי, אבודה באמצע הרחוב. בעזרת הטלפון, הודות לעידן, בני, הגעתי הביתה. המשיבון הבהב, ולא איכפת היה לי. כעבור שעה, נעניתי לשמוע את ההודעה: "נטע, מצאתי את הארנק שלך, מספר הטלפון שלי...." הארנק חזר אלי עם כל הכסף שהיה בו. האיש סרב לקבל תשורה כלשהיא. אמר: "אלוהים ישלם לי."

גשם – עונת הגשם החלה בסערה, ערב חג המשק... עד להדפסת שורות אלה (יום ה') ירדו באשדות 82 מ"מ. אשתקד בעת הזו – לא ירד גשם כלל. הגשם ראשון החל ב- 5/12/13

את life!

עלון 1452
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

עשית, ודני עונה הייתי חיל בצבא שלנו והילדים מסתכלים על דני ושואלים אבל לא עשיתם איזה סטארט אפ גדול. והם שניהם מחייכים מרימים גבה ואומרים: סטארט אפ? אנתנו היינו שותפים לסטראט-אפ המשמעותי ביותר בעם היהודי בעת החדשה. הבת של דן- ענת: אבא יושב על קצהו של ענן ולא מבין על מה ולמה עושים ערב לזכרו.

דודו זכאי: את דן שומרון לא הכרתי אבל בשנים האחרונות, שהייתי נפגש עם שייקה הרבה עיקר הסיפורים של שייקה היו סביב הילדות שלו באשדות יעקב והקשר המיוחד שהיה לו עם בן כיתתו דן שומרון. היו לו סיפורים שדן הציל אותו, שחטפו אותו; שאני לא יודע אם זה אמת, אבל האורחים מהנהנים בראש אז אולי כן; והיה גם סיפור שהאמא של דן שהיתה המחנכת דפקה על ה שולחן באסיפת הקיבוץ ודאגה ששייקה יקבל 300 לירות לקנות אקורדיון שיוכל לנגן לחבריה לריקודים.

ביום שישי זרעו את החיטה עד שעות החושך. הגשם של מוצ"ש - ראשון לא הבטיח כמות אפקטיבית ולכן כבר בשבת הוצבו תותחים. הכלל אומר שכדי להנביט חיטה באופן יעיל יש לתת השקיה ראשונית ולקוות שהגשם ישלים את המלאכה. מיכאל בעזרת תאילנדי ומשרוקית זורע בשבת את חלקות העכוב החדשות התאילנדי נוהג, מיכאל מאחור צופר לו לעצור מתי שצריך, למחרת נערכת הקפת הכנרת באופנים, רק אשדותים מעטים נראו שם. איפה הימים שאשדות הביאה גביעים עבור ריבוי משתתפים. גל מלמוד ואחרים מחו על כך שנדרשו לשלם סכומים בלתי סבירים עבור ההקפה, אבל דומה שרוב אנשי העמק העדיפו כמחאה פשוט לרכוב בכיוון ההפוך ולא לשלם...